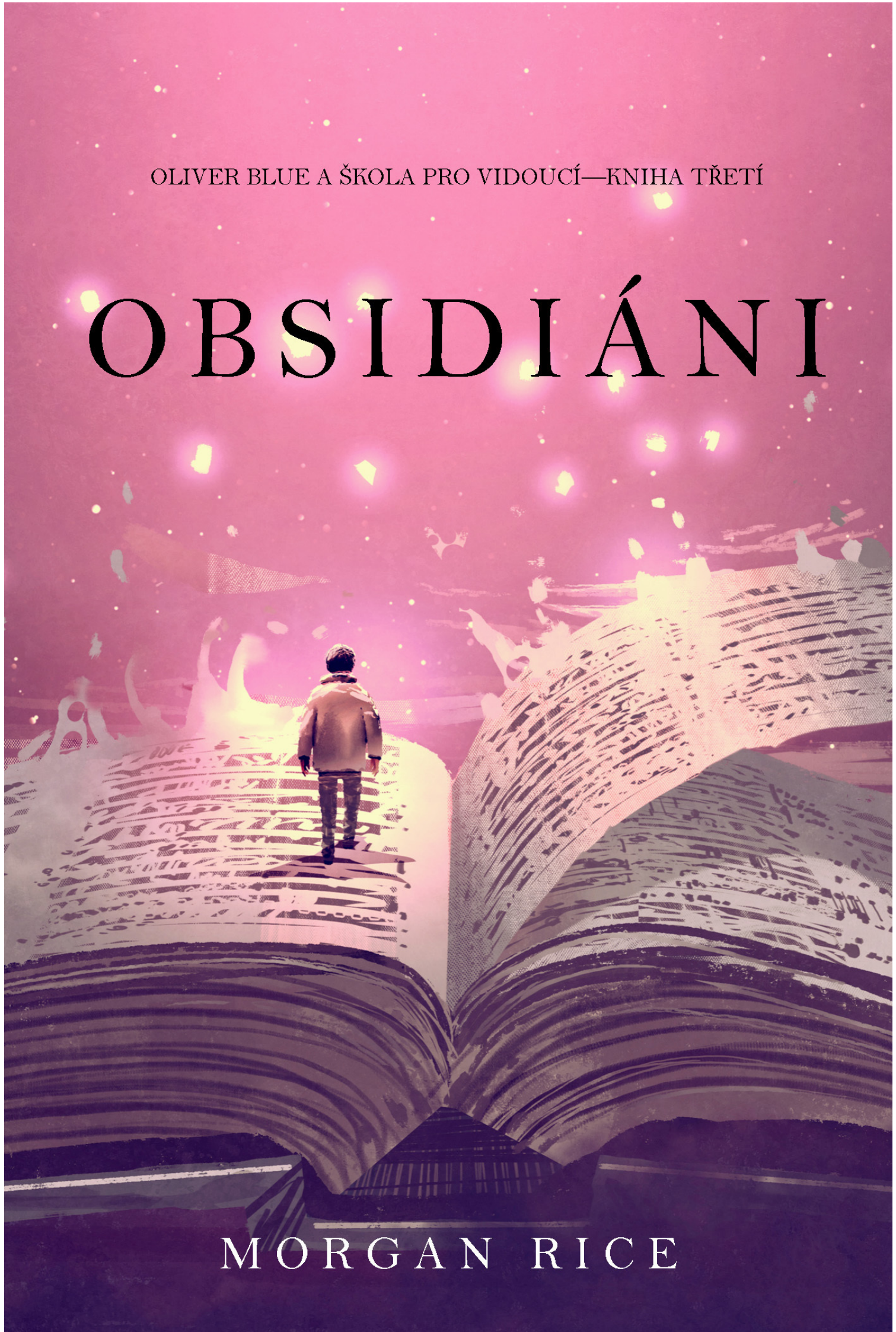

OLIVER BLUE A ŠKOLA PRO VIDOUCÍ—KNIHA TŘETÍ

OBSIDIÁNI

MORGAN RICE

Morgan Rice

Obsidiáni

«Lukeman Literary Management Ltd»

Rice M.

Obsidiáni / M. Rice — «Lukeman Literary Management Ltd»,

„Skvělé zahájení série, která obsahuje kombinaci uvěřitelných postav a překážek, se kterými se musejí vyrovnat. Neosloví jen mládež, ale i dospělé fanoušky fantasy, kteří hledají epické příběhy o přátelství a dobrodružství.“-Midwest Book Review (Diane Donovan) (ke knize Trůn pro sestry) „Představivost Riceové skutečně nezná mezí.“ — Books and Movie Reviews (ke knize Trůn pro sestry) Od světové autorky bestsellerů číslo 1 přichází nová série pro středně staré čtenáře (ale i starší)! Fanoušci Harryho Pottera a Percyho Jacksona — dál už nehleďte! V knize **OBSIDIÁNI: OLIVER BLUE A ŠKOLA PRO VIDOUCÍ (KNIHA TŘETÍ)** znovu bojuje jedenáctiletý chlapec, Oliver Blue, o svůj život. Jeho milovaná kamarádka Ester umírá na nemoc z cestování časem a jediná možnost, jak ji zachránit, je riskovat vlastní život a cestovat časem ještě jednou. Tentokrát do Itálie patnáctého století, navštívit dvě velmi důležité osoby: Leonarda Da Vinci a jeho rivala, Michelangela. Pouze Leonardovy vynálezy mají odpověď a pouze Michelangelovy malby mají klíč. Obsidiáni jsou ale odhodlaní se pomstít a Chris se nehodlá zastavit, dokud svého mladšího bratra nezničí. Povznášející fantasy, **OBSIDIÁNI** jsou třetí knihou v ohromující nové sérii plné magie, lásky, humoru, zlomených srdcí, tragédií, předurčení a řady šokujících zvrátů. Do **OLIVERA BLUEA** se zamilujete a neodtrhnete se od něj až do chvíle, kdy budete muset jít spát. Čtvrtá kniha ze série vyjde již brzy. „Máme zde začátek něčeho pozoruhodného.“ — San Francisco Book Review (komentář ke knize Cesta hrdiny)

© Rice M.

© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

Kapitola první	9
Kapitola druhá	13
Kapitola třetí	16
Kapitola čtvrtá	20
Kapitola pátá	24
Kapitola šestá	27
Kapitola sedmá	29
Kapitola osmá	32
Kapitola devátá	34
Конец ознакомительного фрагмента.	35

Morgan Rice

Obsidiáni

Copyright © 2018 Morgan Rice. Všechna práva vyhrazena. S výjimkou povolení podle U.S. Copyright Act 1976, žádná z částí této publikace nesmí být, bez předchozího svolení autora, za žádných okolností reprodukována, distribuována nebo převáděna do jakýchkoliv jiných formátů, ani uchovávána ve sdílené databázi. Tento ebook je licencován výlučně pro Vaše osobní využití. Tento ebook nesmí být dále prodáván nebo darován ostatním lidem. Pokud chcete knihu sdílet s další osobou, zakupte si prosím další kopie. Pokud čtete tuto knihu, ale nezakoupili jste si ji, nebo nebyla zakoupena pouze pro Vaše použití, vraťte ji prosím a poříďte si svou vlastní kopii. Děkujeme, že respektujete usilovnou práci, kterou autorka na vznik tohoto titulu musela vynaložit. Obsah této knihy je fiktivní. Jména, osobnostní charakteristiky, organizace, místa, události a konflikty jsou beze zbytku produktem autorčiny představitivosti, nebo je jejich použití fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, ať již živými nebo mrtvými, je čistě náhodná.

Obálka DreamcatcherDiana v licenci Shutterstock.com.

Morgan Rice

Morgan Rice je autorkou epické fantasy ságy ČARODĚJŮV PRSTEN, která obsahuje 17 knih, podle USA Today je tato sága bestsellerem číslo jedna; podle USA Today jsou bestsellerem číslo jedna také její další ságy, jako jsou: série UPÍŘÍ ŽURNÁLY, obsahující 12 knih; série TRILOGIE PŘEŽITÍ, postapokalyptický thriller; epické fantasy série KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ, skládající se ze šesti knih; a také epické fantasy ságy KORUNY A SLÁVY, skládající se z osmi knih; epické fantasy ságy TRŮN PRO SESTRY sestávající z osmi částí; nové sci-fi série INVAZNÍ KRONIKY sestávající ze čtyř knih, jejichž počet dále roste; a nové fantasy série OLIVER BLUE A ŠKOLA PRO VIDOUCÍ, sestávající zatím ze čtyř knih, jejichž počet dále roste a nové fantasy série CESTA OCELI, sestávající zatím ze tří knih, jejichž počet dále roste. Autorčiny knihy jsou dostupné v tištěné i audio verzi, a byly přeloženy do více než 25 jazyků.

Morgan se ráda zajímá o názory svých čtenářů, takže se prosím nezděrahejte navštívit její webové stránky www.morganricebooks.com, kde se můžete přidat do seznamu kontaktů, získat knihu zdarma, stejně jako další akční bonusy, stáhnout si zdarma aplikace, mít přehled o posledních novinkách, přidat se na autorčin Facebook či Twitter, a jednoduše být s Morgan v kontaktu!

Vybrané ohlasy na tvorbu Morgan Rice

„Pokud jste si mysleli, že po přečtení ságy ČARODĚJŮV PRSTEN už nebudete mít pro co žít, mýlili jste se. Ve VZESTUPU DRAKŮ přišla Morgan Rice s něčím, co se zdá být příslibem další brilantní série, která nás zavede do fantasy světa plného trolů, draků, odvahy, cti, udatnosti, magie a víry ve vlastní osud. Morgan dokázala vytvořit silné postavy, které nás přimějí je obdivovat na každé stránce... Doporučuji do knihovny každého čtenáře, který miluje dobře napsanou fantasy literaturu.“

– *Books and Movie Reviews*
Roberto Mattos

„Akci nabitá fantasy, která jistě potěší fanoušky předchozích knih od Morgan Rice, stejně jako fanoušky děl jako je série ODKAZ DRAČÍCH JEZDCŮ od

Christophera Paoliniho... Fanoušci fikce pro mladé budou toto poslední dílo Riceové hltat a pak škemrat o přídavek.“

– *The Wanderer, A Literary Journal (komentář k Vzestup draků)*

„Oduševnělá fantasy, která do svého příběhu spřádá vlákna záhad a intrik. Cesta hrdiny je o získávání odvahy a uvědomění si smyslu života, který vede k růstu, dospělosti a dokonalosti... Pro všechny, kdo hledají napínavá fantasy dobrodružství, hrdiny a akčně pojatý sled událostí, který žene Thora po cestě, na níž se z malého dětského snílka postupně stává mladým mužem, jenž neohroženě čelí nebezpečí, i když jsou vyhlídky na přežití bídné... A to je pouhý začátek epické ságy pro mladé čtenáře.“

– *Midwest Book Review (D. Donovan, eBook Reviewer)*

„ČARODĚJŮV PRSTEN má všechny rysy potřebné pro jasný úspěch: hlavní i vedlejší příběh, záhadná atmosféra, stateční rytíři a rozkvétající vztahy, které zacelují rány na zlomených srdcích, a dále také podvod či zrada. Slibuje dlouhé hodiny zábavy a jistě uspokojí všechny věkové kategorie. Dílo najde své místo v knihovnách u všech příznivců fantasy literatury.“

– *Books and Movie Reviews, Roberto Mattos*

„V této akci nabitě první knize epické fantasy série Čarodějův prsten (která má momentálně již 14 svazků), Riceová představuje čtenářům čtrnáctiletého Thorgrina „Thora“ McLeoda, jehož sen je stát se vojákem Stříbrných, elitní jednotky rytířů, která slouží králi... Riceová skvěle píše a má fascinující předpoklady.“

– *Publishers Weekly*

Knihy od Morgan Rice

OLIVER BLUE A ŠKOLA PRO VIDOUČÍ

KOUZELNÁ TOVÁRNA (Kniha č.1)

KOULE KANDRY (Kniha č.2)

OBSIDIÁNI (Kniha č.3)

OHNIVÉ ŽEZLO (Kniha č. 4)

INVAZNÍ KRONIKY

VYSÍLÁNÍ (Kniha č. 1)

PŘISTÁNÍ (Kniha č. 2)

STOUPÁNÍ (Kniha č. 3)

CESTA OCELI

POUZE KDO JE HODEN (Kniha č. 1)

TRŮN PRO SESTRY

TRŮN PRO SESTRY (Kniha č. 1)

DVŮR PRO ZLODĚJE (Kniha č. 2)

PÍSEŇ PRO SIROTKY (Kniha č. 3)

ŽALOZPĚV PRO PRINCE (Kniha č. 4)

KLENOT PRO ŠLECHTU (Kniha č. 5)

POLIBEK PRO KRÁLOVNY (Kniha č. 6)

KORUNY A SLÁVY

OTROKYNĚ, BOJOVNICE, KRÁLOVNA (Kniha č. 1)
TULAČKA, VĚZEŇKYNĚ, PRINCEZNA (Kniha č. 2)
RYTÍŘ, NÁSLEDNÍK, PRINC (Kniha č. 3)
REBEL, PĚŠEC, KRÁL (Kniha č. 4)
VOJÁK, BRATR, ČARODĚJ (kniha č. 5)
HRDINKA, ZRÁDKYNĚ, DCERA (kniha č. 6)
VLÁDCE, RIVAL, VYHNANEC (kniha č. 7)
VÍTEŽ, PORAŽENEC, SYN (kniha č. 8)

KRÁLOVÉ A ČARODĚJOVÉ

VZESTUP DRAKŮ (Kniha č. 1)
VZESTUP STATEČNÝCH (Kniha č. 2)
TÍHA CTI (Kniha č. 3)
FALEŠNÁ CHRABROST (Kniha č. 4)
ŘÍŠE STÍNŮ (Kniha č. 5)
NOC ODVÁŽNÝCH (Kniha č. 6)

ČARODĚJŮV PRSTEN

CESTA HRDINY (Kniha č. 1)
POCHOD KRÁLŮ (Kniha č. 2)
OSUD DRAKŮ (Kniha č. 3)
POKŘÍK CTI (Kniha č. 4)
SLAVNÁ PŘÍSAHA (Kniha č. 5)
ÚTOK CHRABRÝCH (Kniha č. 6)
OBŘAD MEČŮ (Kniha č. 7)
MOC ZBRANÍ (Kniha č. 8)
NEBE KOUZEL (Kniha č. 9)
MOŘE ŠTÍTŮ (Kniha č. 10)
PANOVÁNÍ OCELI (Kniha č. 11)
ZEMĚ OHŇŮ (Kniha č. 12)
VLÁDA KRÁLOVEN (Kniha č. 13)
BRATRSKÁ PŘÍSAHA (Kniha č. 14)
SEN SMRTELNÍKŮ (Kniha č. 15)
RYTÍŘSKÉ KLÁNÍ (Kniha č. 16)
DAR BITVY (Kniha č. 17)

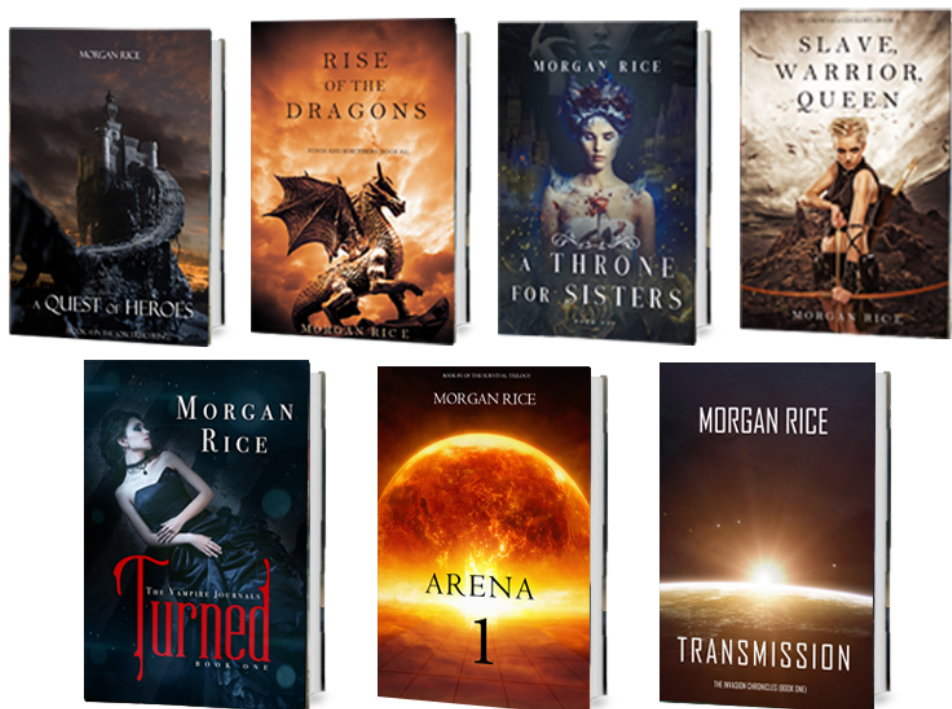
TRILOGIE PŘEŽITÍ

ARÉNA JEDNA: OTROKÁŘI (Kniha č. 1)
ARÉNA DVĚ (Kniha č. 2)
ARÉNA TŘI (Kniha č. 3)

UPIŘÍ ŽURNÁLY

PROMĚNĚNÁ (Kniha č. 1)
MILOVANÁ (Kniha č. 2)
ZRAZENÁ (Kniha č. 3)
PŘEDURČENA (Kniha č. 4)
ŽÁDANÁ (Kniha č. 5)

Věděli jste, že jsem napsala několik sérií knih? Pokud jste je všechny nečetli, klikněte na obrázek níže a stáhněte si jejich úvodní knihy!

<http://www.morganricebooks.com/book/return/>

Chcete knihy zdarma?

Zaregistrujte se na e-mail list Morgan Rice a získáte zdarma 4 knihy, 3 mapy, 1 aplikaci, 1 hru, 1 grafický román a exkluzivní dárky! Pro registraci navštivte: www.morganricebooks.com

Kapitola první

Oliver cítil, jak se mu zrychluje tep. Ester Valentiniová umírala. Každá uplynulá sekunda byla promarněná sekunda. Musel ji zachránit stůj co stůj. Na to, aby se vzdal, ji příliš miloval. Ať už měl kvůli její záchraně čelit čemukoli, hodlal to udělat. Ať už byla jeho šance na úspěch jakkoli malá, musel to zkusit.

Podíval se přes stolek na profesora Ametysta, který seděl na ošoupaném koženém gauči a pil čaj z křehkého čínského porcelánu. Ředitel Školy pro Vidoucí dal Oliverovi svolení vyrazit na velice nebezpečnou cestu zpátky časem, aby našel ukrytý vynález vidoucích, který by Ester mohl zachránit život. Teď ale Oliver potřeboval přesné informace o tom, jak takovou misi zvládnout.

„Udělám cokoli, co bude nutné,“ připomněl mu znovu Oliver silným a odhodlaným hlasem. „Ať to bude jakkoli nebezpečné, Ester zachráním.“

Ředitel Školy pro Vidoucí pomalu přikývl. „Je mojí povinností tvého mentora ti říct, že to je smrtelně nebezpečné. A že je možné, že selžeš.“

„Malá naděje je lepší než žádná naděje,“ pronesl odhodlaně Oliver.

Profesor Ametyst odložil šálek. Lehce jím cinknul a zvuk se ozvěnou nesl nezměrným prostorem šesté dimenze.

„Abys Ester zachránil život,“ řekl, „musíš cestovat zpět časem a najít něco, co se jmenuje Elixír. Je to jediná věc, která ji může vyléčit.“

Elixír, zopakoval v duchu Oliver. Ohromilo ho to, znělo to velice důležitě.

„Elixír byl ukryt,“ pokračoval ředitel, „protože je velice mocný. A velice nebezpečný.“

„Kde byl ukryt, pane profesore?“ zeptal se Oliver.

„To nikdo neví. Jde o velice střežené tajemství.“

Oliver ucítil zklamání. Jak mohl najít Elixír, když ho někam ukryli? A když nikdo nevěděl, kam?

V tu chvíli si všiml záblesku v ředitelových očích. Uvědomil si, že naděje ještě není úplně ztracená.

„Ale já věřím, že jsem přišel na způsob, jak to místo najít,“ řekl mu starý vidoucí.

Oliver cítil příval naděje. „Vážně?“

„Raději se moc neraduj,“ mírnil jeho nadšení profesor. „Vím o jednom portálu, který by tě tam možná mohl přenést.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Oliver zmateně. Portály spojovaly dvě místa tím, že mezi nimi byly magické červí díry, které procházely prostorem i časem. Portál, o kterém profesor mluvil, ho tam buď mohl nebo nemohl dostat, žádné možné.

Ředitel si odkašlal a začal s vysvětlováním. „Není to obvyklý portál. Je velice výjimečný, je v něm neobvyklá magie. Může tě dostat přesně tam, kam potřebuješ.“

Oliverovi se rozbušilo srdce. To znělo skvěle! Proč se ale profesor Ametyst tvářil tak vážně?

Starý vidoucí pokračoval. „Aby to fungovalo, musíš se plně soustředit na svůj záměr. Když vejdeš, musíš se soustředit na myšlenku, že to na to místo cestuješ pro vyšší dobro. Jinak bude portál extrémně nestabilní a vyvrhne tě.“

Oliverovi vyschlo v puse. Teď už to chápal. Pokud by do portálu vešel, aniž by měl čisté úmysly, zcela jistě by selhal.

„Takže bude fungovat, jen pokud to budu dělat nezištně?“ zeptal se.

„Ano,“ odpověděl profesor s vážným pokývnutím. „Pokud nemáš čisté úmysly, vyvrhne tě portál do vesmírné prázdnoty. Rozumíš, jak riskantní to je?“

Oliver cítil, jak se chvěje po celém těle. Jako by zažíval miniaturní zemětřesení. Báł se portálu a toho, jestli jsou jeho záměry dostatečně čisté. Musel to ale zkusit. Kvůli Ester. Rozhodl se.

Oliver statečně vystrčil bradu. „Jsem připravený.“

Profesor Ametyst si ho dlouze a pečlivě prohlížel. Pak vstal. „Pojď se mnou.“

Oliver ho poslechl. Cítil, jak v něm roste napětí. Šel za ředitelem ven ze šesté dimenze zpátky do rušné Školy pro Vidoucí. Stáli na nejvyšším podlaží a shlíželi dolů na hlavní atrium a všech padesát podlaží vzájemně se křížících lávek a chodníků. Všude byla spousta studentů. I dole pod ohromným kapokem.

„Tohle vše tu je jen díky tobě, Olivere,“ pronesl profesor Ametyst. „Díky tvým hrdinským činům, tvojí ochotě dát přednost vyšším cílům. Díky tomu se vrátila Koule Kandry. Škola je teď silnější než kdy dřív.“

Oliver cítil, jak rudne. Proč mu to profesor ukazoval?

„Tohle je čistota srdce, kterou potřebuješ na další cestu,“ vysvětlil profesor. Zajiskřilo se mu v očích.

Oliver přikývl. Už chápal. Profesor chtěl, aby cítil – skutečně a opravdu cítil – to, co potřeboval, aby prošel portálem. Připomněl mu, co přesně bylo v sázce a na čem nejvíc záleží.

Oliver ale tak úplně nesouhlasil s tím, co mu právě profesor řekl. Na své předchozí misi neuspěl jen on sám. Měl s sebou přátele. Bez nich, bez toho, že mu připomínali, na čem opravdu záleží, by nikdy neuspěl na své misi za záchranou sira Isaaca Newtona a Koule Kandry.

„Nedokázal jsem to sám,“ prohlásil Oliver poněkud váhavě.

Překvapilo ho, když se ředitel široce usmál.

„Přesně!“ Luskal prsty, jako kdyby si právě něco uvědomil. „Přesně proto jsem zařídil, aby ti na téhle misi někdo pomohl.“

Oliver šokovaně vykulil oči. „Vážně? Kdo?“

Na poslední misi mu dělala společnost Ester a ta teď ležela na ošetřovně a umírala. Na pomoc mu přišel i Ralf, ale ten se málem utopil v Temži. Cestování zpátky časem bylo nebezpečné. Oliverovi se vůbec nelíbila myšlenka, že by ohrozil někoho ze svých přátel.

Oliver zaslechl cinknutí výtahu na druhé straně chodby. Sledoval, jak se otvírají dveře.

Když zjistil, kdo z výtahu vychází, rozbušilo se mu srdce. Byla to Hazel Kerrová, vlasy karamelové barvy spojené do drdolu na temeni hlavy. A taky Walter Stroud v zašlém tričku s motivem počítačové hry, jeho žlutá barva kontrastovala s tmavou kůží. Dva z jeho nejbližších přátel. Myšlenka na to, že vyrazí s ním, byla uklidňující.

Ale když k nim ti dva zamířili, všiml si Oliver ještě třetí postavy. Byl to vysoký chlapec, kterého Oliver neznal. Měl opálenou kůži a tmavé vlnité vlasy sahající mu k bradě.

„Kdo je to?“ zeptal se Oliver.

„Nechám ho, aby se představil sám,“ odpověděl ředitel.

Všichni tři studenti dorazili k Oliverovi. Hazel ho přátelsky šťouchla do ramene. Walter ho poplácával po zádech, jak to ostatně dělal velice často. Oliver na oba kývl, byl rád, že jsou zase s ním. Jeho pohled ale přitahoval třetí student. Ten, kterého neznal.

„Já jsem David Mendoza,“ pronesl chlapec a natáhl ruku k Oliverovi. „Jsem v druháku.“

„Aha,“ odpověděl Oliver a potřásl mu rukou. „Jdeš se mnou?“

Do hovoru se vmísil ředitel. „David má skvělý bojový výcvik. Nejlepší ze školy. Chci, aby tě chránil na tvojí cestě. Považuj ho za končetinu k mozku slečny Kerrové a srdci pana Strouda. S těmito třemi společníky máš nejlepší šanci na úspěch.“

Oliver přikývl. Věřil profesorovi Ametystovi – jeho mentor ho zatím nikdy nezklamal – ale Davida Mendozu vůbec neznal. Nevěděl, jestli mu může věřit.

„Tady je pár věcí, co budeš potřebovat,“ pokračoval profesor. Vyjmul z kapsy amulet. „Tohle je ptačí amulet. Uvidíš skrz něj Ester. Ukáže ti ji.“

Podal amulet Oliverovi.

Oliver se zamračil na divný černý drahokam. Na jeho povrchu viděl zářit krásnou tvář Ester Valentiniové. Jako by ji tam někdo načrtl uhlem. Měla zavřené oči a vypadala smrtelně nemocná. Oliverovi se při pohledu na ni sevřelo srdce.

„Funguje v reálném čase?“ zeptal se Oliver.

Ředitel přikývl. „Ano. Pomůže ti udržet čisté srdce. Pokud bys někdy váhal, podívej se na něj a vzpomeň si, proč to podstupuješ.“

Oliver si nasadil amulet na krk. Bude ho chránit jako oko v hlavě, je to jediné spojení s Ester.

Pak mu profesor Ametyst předal zdobené žezlo. Oliver se na něj ohromeně zadíval. Jedna jeho část byla dutá a průhledná. Propadával jí písek. Nezáleželo na tom, jak moc Oliver žezlem otáčel, písek padal stále stejnou rychlostí, stále stejným směrem. Jako by byl očarováný.

„Co to je?“ zeptal se Oliver.

„Když tím žezlem udeříš, objeví se jasný záblesk způsobující dočasnou slepotu. Takže ho používej moudře. Písek uvnitř ukazuje, kolik času ještě Ester zbývá.“

Oliver zalapal po dechu, zmocnila se ho hrůza. Sledoval písek a cítil se přitom stále hůř.

Ředitel mu položil ruce na ramena a přerušil tok jeho myšlenek. „Jde o víc než jen Ester,“ pronesl. „Smrt jí byla předurčena. Budeš měnit její osud, abys ji zachránil. Jak dobře víš, bude to mít vedlejší účinky. Dojde ke změnám, které nelze předvídat. Prošel jsem ale spoustou časových os a pokud Ester zemře, bude výsledek ještě horší.“

Oliverovi se sevřel žaludek. „Co tím myslíte?“

„Její život je spojen se školou, Olivere. Její smrt by se nesla časem jako ozvěna. Jako vlny na vodě. Konkrétnější být nemůžu. Víš, že nesmím prozradit, co jsem viděl v alternativních časových osách.“

Oliver to chápal. Ale zmocňovala se ho úzkost při myšlence, že v sázce bylo víc než Esteřin život. Nějakým způsobem byla ohrožena i škola.

Znovu se podíval na hodiny v žezle. Každé zrnko písku znamenalo další promarněnou sekundu.

„Stejně je to ale i s jejím přežitím,“ pokračoval profesor. „Elixír nejen, že vyléčí Ester, ale také umožní vidoucím, aby se dostali na nejhorší místa v čase a bezpečně se vrátili. Splní tak kriticky nutné mise. Taková možnost neomezeného cestování časem je riskantní. Teď už víš, Olivere, proč je to tak důležité.“

Oliver ucítil knedlík v krku. Měl pocit, jako by ho svíral škrtič. V sázce bylo tolik, že si to ani neuměl představit.

Podíval se na Waltera a Hazel, své nejlepší přátele a pak na Davida, svého nového společníka. Nakonec se podíval na profesora Ametysta.

„Nezklam vás,“ řekl.

Profesor Ametyst rozhodně přikývl. Poplácal ho po rameni. „Tak to je asi čas se rozloučit.“

Oliver přikývl. „Ano. Ale nejdřív musím vidět Ester.“

„Samozřejmě.“

Profesor zavedl Olivera k výtahu a společně sjeli na ošetřovnu. Když vešli, zapátral Oliver pohledem po Ester. Když ji spatřil, zjistil, že vedle ní někdo sedí. Zadrhl se v něm dech. Byl to Edmund.

Když se Oliver přiblížil, Edmund se prudce ohlédl. Probodl Olivera pohledem a prudce vyskočil. Byl rudý vzteky.

„Co ten tady dělá?“ obořil se Edmund na ředitele a obviňujícím gestem ukázal na Olivera. „To kvůli němu je jí takhle.“

Oliver ucítil bodnutí smutku. Měl pravdu. Ester cestovala časem kvůli němu, takže za její nemoc mohl on.

Profesor Ametyst ale zavrtěl hlavou. „Ester věděla, že umírá, ještě dřív, než odešla do Anglie,“ řekl Edmundovi. „Oliver s tím nemá nic společného.“

Tomu Oliver nemohl uvěřit. Totéž mu sice řekla i Ester, ale přesto si myslel, že mu lžou jen proto, aby si nepřipadal tak špatně. Aby se neobviňoval. Odkud by mohla mít Ester nemoc z cestování časem, když ne z cesty časem zpátky k němu? Nic jiného nedávalo smysl.

Edmund stál vedle jejího lůžka a prudce oddechoval. Oliver si všiml, že má ruce zaťaté v pěst. Věděl, že Ester miluje i on. Nejspíš bylo snadné z jejího stavu někoho obvinít, zvláště, když ten někdo byl Oliver, kterého stejně nenáviděl.

„Nevěřím vám,“ štěkl Edmund. „Než vyrazila na misi s Oliverem, byla v pořádku. A teď je tady.“ Máchl rukou k místu, kde Ester ležela v podstatě nehnutě, se zavřenýma očima. „A vy myslíte, že jí Oliver zachrání život?“

Blýskalo se mu v očích.

Oliver nemohl uvěřit, že Edmund mluví s profesorem Ametystem tímhle tónem. Vždyť to byl samotný ředitel a Edmund se s ním hádal jako rozmazlené děcko s rodiči!

Ještě překvapivější ale bylo, že mu to profesor Ametyst dovolil. Jakýkoli jiný student by byl za jiných okolností jistě potrestán za to, že se takhle chová. Oliver si kvůli tomu ještě silněji uvědomoval, jak zoufalá Esteřina situace je.

Profesor Ametyst si Edmunda přeměřil pohledem. „Oliver má čisté srdce,“ vysvětlil. „Jeho city k Ester jsou čisté. Tvoje, obávám se, Edmund, nejsou.“

Edmund zrudl ještě víc. „Jak to můžete říct? Já ji taky miluju! Miloval jsem ji dávno před tím, než on vůbec vstoupil do školy! Tuhle misi bych zvládl stejně dobře jako Oliver. Dokonce líp.“

Ředitel jen zavrtěl hlavou. „Mrzí mě to, ale pleteš se. Je jediná osoba, která má šanci uspět. A tou je Oliver.“

Edmund tam ještě chvíli stál a vztekle těkal pohledem z ředitele k Oliverovi a zpět. Pak s dupáním vyrazil pryč. Cestou ještě strčil do Olivera. Ošetřovnou se nesl zvuk dušených vzlyků, zatímco Edmund pochodoval z místnosti.

Oliver ho sledoval. Nemohl si pomoci – bylo mu ho líto. Kdyby Ester neopětovala jeho city, taky by se cítil mizerně.

Když byl Edmund pryč, obrátil Oliver pozornost k Ester. Ta zrovna spala. Sklonil se k ní a dotkl se její ruky. Měla studenou kůži, jako kdyby ani nevyzařovala tělesné teplo. Stiskl jí dlaň.

Olivera překvapilo, když jeho stisk opětovala. Oliver zadržel dech. Probouzela se!

V tu chvíli se Esteřiny řasy zachvěly. Z hrdla se jí vydralo tiché zasténání.

„Jsem tady,“ vyhrkl Oliver. „Ester?“

Viděl, jak se jí pod víčky pohybují oči. Očividně se je snažila otevřít.

A pak, konečně, jako by jí to stálo spoustu sil, otevřela víčka a Oliver znovu spatřil ty překrásné smaragdové oči.

Tiše na něj hleděla. Koutek úst se jí ale pohnul v lehkém úsměvu. A pak, s povzdechem, zavřela oči. Znovu usnula.

„Nezklam tu, Ester,“ zašeptal Oliver a cítil, jak se mu hlas chvěje emocemi. „Nenechám tě umřít.“

Kapitola druhá

Christopher Blue seděl celý promočený a chvějící se v kanceláři profesorky Obsidiánové. Jeho blond vlasy se mu lepily k hlavě v mokrých pramenech. Páchla z něj voda Temže a v místnosti tak bylo k nevydržení.

Všichni ostatní Obsidiáni seděli kolem stolu se sklíčenými výrazy. Ruce složené a zírali na něj. Malcolm Mstivý se na něj díval krutým pohledem, kdyby mohl pohledem zabíjet, bylo by už po Chrisovi.

Malcolm Chrise očividně vinil z jejich selhání na konci sedmnáctého století.

Chris si frustrovaně vzpomněl na okamžik, kdy Olivera málem zabil. Bylo to na břehu Temže. Držel ho za kotník a stačilo ho stáhnout do vody! Jeho bratrovi se ale nějak podařilo mu vyklouznout a zmizet v portále.

Prudce se otevřely dveře a vytrhly tak Chrise z úvah. Profesorka Obsidiánová vtančila do místnosti. Jako obvykle za ní vlál její plášť.

Chris ji sledoval s opatrným očekáváním. Profesorka těžce usedla na své místo a postupně se všem podívala do očí. Napětí v místnosti narůstalo každou v tichu uplynulou sekundou.

Nakonec promluvila. „Zklamali jste mě.“

Zastavila se pohledem na Chrisovi. Ten se v židli napřímil, kousl se do tváře a čekal, až ho před ostatními vypeskuje.

Překvapilo ho ale, když z něj pohledem sklouzla a zaměřila se na Malcolma.

„A nejvíc ty, Malcolme Mstivý.“ Hlas měla ledově chladný.

„Já?“ vykřikl Malcolm. Napřáhl ruku ke Chrisovi. „To on nechal Olivera utéct i s Koulí Kandry! Pokud to někdo pokazil, byl to on. To on nás vedl.“

„Vést jsi měl ty,“ štěkla profesorka Obsidiánová.

„Řekla jste, že vede nejsilnější,“ protestoval Malcolm.

Profesorka Obsidiánová praštila rukama do stolu, aby ho umlčela. „Nejsilnější jsi měl být ty, Malcolme! Ty! Trénovaný vidoucí! Christopher svoji moc zrovna získal a už za několik hodin jeho moc překonala tu tvoji!“

Chris cítil, jak se mu hrud' dme hrdoostí. Vždy si myslel, že je výjimečný. Pohled na hanbu v Malcolmově tváři je něco, co si zapamatuje už navždycky.

Profesorka Obsidiánová se ale prudce obrátila přímo na něj. „Ty se klidně přestaň ušklibat, Christophe Blue,“ štěkla. „K tobě se ještě dostanu.“

Chris náhle pocítil úzkost. Rychle se zatvářil naprosto neutrálně.

„Ano, madam,“ zaskřehotal a v myšlenkách už přemítal nad tresty, které ho mohly potkat.

Profesorka Obsidiánová ho tvrdým pohledem doslova přibila k opěradlu. Dál pokračovala stejným pevným hlasem. „Poskytla jsem ti nejmocnější černou magii. Máš ohromný potenciál. Ale musíš cvičit.“

Chris šokovaně zamrkal. Slyšel, jak se Obsidiáni kolem zavrtěli na svých místech. Slova profesorky Obsidiánové je očividně překvapila.

„Cvičit?“ vyhrkl Malcolm. „A co trest?“

Profesorka Obsidiánová ho ignorovala. Nespouštěla oči z Chrise.

„Cvičit?“ zopakoval Chris.

„Ano. Pořádně. Tvoje moc je příliš silná pro kteréhokoli mého učitele.“

Profesorka luskl prsty a dveře za ní se prudce otevřely. Do kanceláře vešel muž. Byl oblečený v dlouhé černé kápi, která mu kryla jak obličej, tak i celé jeho tělo. Jediná viditelná věc byly jiskřivě modré oči zbloudilého vidoucího.

„Tohle je tvůj nový trenér,“ řekla profesorka Obsidiánová Chrisovi. „Plukovník Kain.“

Chris ho okamžitě poznal. Byl to jeden z bojovníků temné armády, která bojovala se sestrou Juditou v Anglii.

Rozbušilo se mu srdce a zatočila hlava. Před chvílí ještě čekal nějaký brutální trest a teď zjistil, že ho bude cvičit voják temné armády! To tedy byl zvrát.

I přes snahu tvářit se neutrálně, cítil Chris, jak se mu v koutku úst formuje úsměšek. Když byl koncem sedmnáctého století v Anglii a bojoval po boku temné armády, cítil, jak ho to k ní táhne. Jako kdyby mu něco říkalo, že k ní patří víc než do Obsidiánové školy. A teď se mu jeho přání plnilo.

„Bude to extrémně těžké,“ vyštěkla profesorka Obsidiánová a přitáhla tak k sobě jeho pozornost.

Chris rychle přikývl. „Rozumím. Budu se opravdu snažit, madam,“ vyhrkl.

Ředitelka se odmlčela, stiskla rty, jako kdyby ještě nad něčím uvažovala.

V Chrisovi se kroutily vnitřnosti. Profesorka Obsidiánová měla na většinu lidí zvláštní vliv. A co bylo podivnější, jeho strach z ní v něm vzbuzoval ještě větší obdiv k ní a touhu ji potěšit.

„To bys měl,“ pronesla nakonec a usadila se zpátky na svůj trůn. „Protože třetí šanci už nedostaneš.“

Do Chrise jako kdyby uhodil blesk. Nepotřeboval, aby mu profesorka Obsidiánová vysvětlila, co tím myslí. Jednou ji zklamal. Tohle byla jeho poslední šance dokázat, že za něco stojí. Pokud znovu selže, bude konec.

Koutkem oka viděl, jak si varování – ne, hrozbu – profesorky Obsidiánové uvědomil i Malcolm Mstivý. Temně se přitom usmál. Pohled na jeho hloupý obličej v Chrisovi vyvolal ještě větší odhodlání uspět.

„Nezklamau vás,“ pronesl Chris pevně a díval se přitom profesorce Obsidiánové přímo do očí. „Ať to bude stát cokoli. Kamkoli mě pošlete. Kohokoli bude potřeba zabít. Udělám to.“

Profesorka Obsidiánová pozvedla bradu a opětovala jeho pohled. Chris si v jejích očích všiml záblesku, který mu prozradil, že mu věří.

Napětí na hrudi povolilo. Trochu se uvolnil, cítil vyčerpání ze stresu, ale také úlevu. Věřila mu. Její souhlas znamenal pro Chrise všechno.

„Dobře,“ pronesla profesorka Obsidiánová a ostře přikývla. „Nemáme totiž času nazbyt.“

Naklonila se kupředu a zamávala nad mísou plnou stříbřité kapaliny. Byl to její nástroj, kterým špehovala nepřátele v Ametystově Škole pro Vidoucí. Za normálních okolností v ní byli vidět. Teď ale ukazovala jen nějaké šmouhy, jako temný bouřkový mrak.

„Po vašem selhání v Anglii se Ametystova škola opevnila ještě víc,“ vysvětlila. „Nevidím už dovnitř. Ale nebojte se. Máme tam lidi, kteří pracují pro nás.“

„Je tam krysa?“ zeptala se zrzavá Madeleine.

Bylo to poprvé, kdy se opovážil promluvit jiný Obsidián než jen Malcolm nebo Chris.

Profesorka Obsidiánová se na ni podívala a usmála se. „Ano.“

Madeleine se zatvářila potěšeně. Zatleskala. „Paráda. Kdo je to? Student? Učit—“

Než ale Madeleine dokončila větu, udělala profesorka Obsidiánová gesto, jako by zapínala zip ve vzduchu. V okamžiku zmizely Madeleininy rty a tam, kde původně byla ústa, byla uzavřená tvář.

Chris sebou trhnul. Pohled na Madeleine bez úst ho šokoval. Ale co ho šokovalo ještě víc, bylo, proč se profesorka Obsidiánová rozhodla ukázat svoji moc právě tímhle způsobem. Šlo o varování, uvědomil si Chris. Varování pro něj. Něco takového ho čekalo, pokud by zvrátil svoji misi.

Madeleine poplašeně koulela očima a přitiskla si ruce k obličejí. Místo mluvení teď vydávala jen přidušené huhlání.

„Ještě někdo má chuť vyrušovat?“ zeptala se profesorka Obsidiánová a přešla pohledem po studentech.

Nikdo nepromluvil.

Ředitelka pokračovala, jako by se nic nestalo. „Opevnění, které zastírá můj pohled, zahrnuje jen školní pozemky. Což znamená, že jakmile Oliver Blue vyjde za hranice školy, budu ho zase moct sledovat.“

Když zaslechl bratrovo jméno, napřímil se Chris o něco víc. Jeho touha zabít toho ubožáka znovu rostla. Zmocňovala se ho jako horečka, duněla mu v uších jako nějaký rituální buben.

„A jakmile to udělá,“ pokračovala profesorka Obsidiánová nebezpečným hlasem, „půjdete po něm.“

Praštila pěstí do stolu a všichni sebou trhli. Ona ale upírala pohled na Christophera.

Ten polkl, měl pocit, jako by její pohled procházel přímo skrz něj.

Promluvila hlasitěji, nelítostněji a nadšeněji. „Tentokrát neselžeme. Nemůžeme selhat.“ V očích se jí mstivě zablesklo. Vstala a zamávala pěstí ve vzduchu. „Tentokrát Olivera Bluea zabijeme.“

Kapitola třetí

Odcházet ze Školy pro Vidoucí bylo pro Olivera vždycky těžké. Nejen proto, že to zahrnovalo opuštění přátel a učitelů, které obdivoval, ale také proto, že byla škola umístěna v roce 1944, přímo v probíhající válce, což znamenalo, že odchod byl vždy nebezpečný.

Oliver slyšel, jak Hazel vedle něj hvízdla. Podíval se na ni a viděl, že přejíždí pohledem po všech továrnách a skladištích kolem. Válečný průmysl jel na plné obrátky. Vysoké komíny chrlily oblaka kouře. Občas se objevil ohnivý záblesk. Velké plakáty zdobily všechna volná místa a pobízeli muže, aby se přidali k armádě. Na pozadí vlály americké vlajky. Kolem projížděla nápadná černá auta jako vystřižená z nějakých gangsterek.

„Už jsem zapoměla, jaký je svět mimo Školu pro Vidoucí,“ pronesla Hazel. „Je to tak dlouho.“

Stejně jako ostatní studenti i Hazel opustila svůj starý život, aby se cvičila a stala se vidoucí. Aby se účastnila důležitých misí a cestování časem, aby udržela historii v pořádku. Tohle byla její první mise a Oliver chápal, proč se tváří tak ohromeně.

Walter došel k nim a zastavil se na okraji chodníku, kolem kterého se řítily auta.

„Kam teď?“ zeptal se.

Zastavil se i David. Držel v ruce žezlo. Oliver měl pocit, že dává smysl, aby jejich zbraň měl právě bojovník. Viděl, jak se písek v žezle stále sype. Znovu si s hrůzou uvědomil, že jim plyne čas.

„Musíme najít portál,“ pronesl Oliver.

Rychle vytáhl z kapsy kompas. Speciální zařízení, které mu dal jeho průvodce, Armando. Kdysi patřil jeho rodičům. Spolu se zápisníkem jeho otce plným poznámek ze studií to bylo jediné spojení s jeho rodiči. Pomohl mu na předchozí misi a Oliver si byl jistý, že mu pomůže i teď. Sice se s rodiči nikdy nesetkal, ale takhle měl pocit, že ho stále provázejí a vedou dál.

Symbols, pokud je správně interpretoval, mu ukazovaly budoucnost. Mohl tak kompas použít k cestě k portálu.

Zadíval se na něj. Hlavní číselník, ten největší, ukazoval přímo na symbol dveří.

To bylo podle Olivera snadno pochopitelné. Jejich úkolem bylo najít portál a ten určitě reprezentoval symbol dveří.

Když se ale zadíval na ostatní zlaté číselníky, jeden ukazoval na symbol, který vypadal jako egyptský hieroglyf, začalo být trochu obtížnější si správně vyložit, co se jim kompas snažil sdělit. Jeden obrázek vypadal jako čep, další jako sova. Třetí byl jasný pes. Ale co znamenaly všechny společně?

„Čep. Sova. Pes...“ mumlal Oliver zmateně. Pak mu to konečně došlo. Překvapeně vydechl. „Továrna!“

Pokud správně chápal, co mu kompas sděluje, měl jít na místo, které Oliver dobře znal. Do továrny Armanda Illstroma, do Illstromových vynálezů.

Továrna byla nedaleko odsud. Čep mohl reprezentovat stroje, které tam byly, sova, mechanické létající ptáky pod střechou a pes mohl být Horácio, věrný bloodhound starého vynálezce.

Oliver si nebyl jistý, jestli si symboly vykládá správně, ale dávalo by smysl, kdyby byl portál někde na pozemcích továrny. Nemohl si pomoci, cítil radost z toho, že zase uvidí svého starého hrdinu. Měl pocit, že už je to neskutečně dlouho, co byl v kouzelné továrně.

„Tudy,“ řekl ostatním a zamířil směrem k továrně.

Společně vyrazili kupředu. Procházeli kolem řad válečných továren produkujících výzbroj. Dělníci v hnědých a béžových kombinézách procházeli dovnitř a ven těžkými ocelovými dveřmi. Dokonce mezi nimi byla i spousta žen. Pokaždé, když se otevřely dveře, byl zřetelněji slyšet hluk pil a vrtaček a dalšího těžkého vybavení.

„Doufám, že Ester nemá bolesti,“ pronesla Hazel cestou.

Už jen při zmínce jejího jména se Oliverovi sevřel žaludek.

„Starají se o ni dobře,“ odpověděl Walter. „Ošetřovna ve Škole pro Vidoucí je nejlepší ve vesmíru.“

David šel vedle Olivera. Byl nejméně o hlavu vyšší než on. Vlasy si teď stáhl do malého ohonu. Vzhledem k tomu, že byl celý v černém a žezlo si pověsil na záda, vypadal trochu jako ninja.

„Proč jsi na téhle misi se mnou?“ zeptal se ho Oliver.

Sotva domluvil, uvědomil si, že mluvil poněkud nevrle. Rozhodně to tak nemyslel, byl ale trochu zmatený. A vzhledem k tomu, že s ním na misi byl někdo cizí, cítil se ještě nejistěji.

David se na něj podíval s neutrálním výrazem. Tvářil se vážně. „Copak ti to profesor Ametyst nevysvětlil?“

Oliver zavrtěl hlavou. „Vlastně ne. Jen řekl, že jsi dobrý bojovník.“

David pomalu přikývl. Stále měl neutrální výraz. Oliverovi připomínal cvičeného vojáka. „Jsem tu jako tvůj osobní strážce.“

Oliver polkl. Osobní strážce? Věděl, že cestování časem je nebezpečné, ale mít osobního strážce mu připadalo poněkud přehnané.

„Potřebuju osobního strážce?“ zeptal se.

David našpulil rty. „Nevím všechny podrobnosti. Ale profesor Ametyst mluvil vcelku jasně. Mám tě udržet naživu. Mám udělat cokoli bude nutné, abych toho dosáhl.“

Jeho vysvětlení Olivera dvakrát neuklidnilo. Profesor Ametyst si nikdy nemyslel, že potřebuje zvláštní ochranu, tak proč teď ano? Co na téhle misi bylo tak moc nebezpečné?

Na druhou stranu, kdo byl on, aby zpochybňoval ředitelův úsudek? Profesor Ametyst byl nejmocnější vidoucí, byly mu stovky let a viděl události v ohromném množství časových os. Věděl, co je nejlepší. Pokud tenhle podivně vojensky působící David Mendoza zapadal do jeho plánů, pak se s tím Oliver musel smířit.

Jak procházeli ulicemi, přitahovala Oliverovu pozornost trubice v žezle. Písek se už znatelně přesypal, dával jasně najevo, že času ubývá. Myšlenka na to, že Ester běží čas, bodla Olivera u srdce.

Nesměli váhat. Museli se dostat k portálu.

Přidal do kroku.

Nebe začínalo temnět, když se dostali na cestu vedoucí k továrně. Než ale stihl Oliver udělat další krok, zastavila ho Hazel stiskem paže.

„Co je?“ zeptal se.

Hazel ukázala na kompas v jeho rukách. „Číselníky na kompasu. Přetočily se.“

Oliver se zamračeně zadíval na kompas.

Ostatní se shromáždili kolem něj. Několik číselníků se skutečně přesunulo, i když hlavní stále mířil na dveře.

„Pořád nás vede k portálu,“ vysvětlil Oliver. „Ale zdá se, že teď máme jít jiným směrem.“

Zamžikal, snažil se pochopit, co znamenají aktuální symboly.

„Nechápu to,“ zamumlal frustrovaně. „Ukazuje na strom, cihlovou zeď, klíč a...“ zkusil kompas několikrát převrátit, aby pochopil, co je to za symbol. „...požární hydrant?“

„Aha,“ ozvala se Hazel. „Myslíš jako tamhle?“

Oliver okamžitě zvedl hlavu a zjistil, že Hazel ukazuje na druhou stranu ulice. A opravdu, stál tam požární hydrant u velkého dubu. A o něco dál byla vysoká zeď z pálených cihel. Ve zdi byly staré dřevěné dveře s velkou rezavou klíčovou dírkou.

Oliverovi se zadrhl dech. Kompas je musel vést k továrně proto, aby je nasměroval na tohle konkrétní místo.

„Myslíte, že ty dveře jsou portál?“ zeptala se Hazel.

Oliver zastrčil kompas do kapsy. „Je jen jeden způsob, jak to zjistit.“

Zavedl ostatní přes ulici ke dveřím. Zaujatě si je prohlíželi. Vypadaly úplně normálně. Vůbec nepřipomínaly portál.

Walter zkusil kliku. „Je zamčeno.“

V tu chvíli Olivera něco napadlo. Vzpomněl si na symbol klíče na kompasu. Přikrčil se a podíval se do klíčové dírky.

Na druhé straně vířil černofialový vír, kterému po povrchu přebíhaly jasné záblesky.

Oliver šokovaně zalapal po dechu, chtěl ustoupit, ale klopýtl a upadl na záda.

„Cos viděl?“ zeptala se Hazel a chytila ho za ruku.

Stejně rychle ho chytil i David.

„Portál...“ vykoktal Oliver. „Je to ten portál.“

David s Hazel pomohli Oliverovi na nohy. Walter zatím vzrušeně přidržel ke dveřím a zadíval se klíčovou dírkou. Pak se k nim obrátil a na tváři se mu rozléval široký úsměv.

„To je mazec!“ vykřikl.

Vždy patřil k nejnadšenějším z Oliverových přátel, i když často podléhal své výbušné povaze. Hazel byla ta chytrá. Pomohla Oliverovi zneškodnit Lucasovu atomovou bombu.

Hazel se také spěchala podívat klíčovou dírkou. Když se obrátila, tvářila se poněkud jinak než Walter. „Vypadá docela děsivě.“

Oliver pomalu přikývl. Měl stejný pocit jako Hazel. Vířící fialové světlo a dlouhý tunel, který viděl skrz klíčovou díрку, ho děsil. Ještě víc ho děsila myšlenka na to, že do něj má vstoupit. Už to několikrát zažil a tak věděl, jak podivné a nepříjemné je cestovat portálem. Věděl ale také, že nemá na vybranou. Musel být statečný kvůli Ester a škole.

„Tak jak se dostaneme dovnitř,“ zeptal se David a zarumploval klikou.

Na rozdíl od ostatních zřejmě neměl nutkání se podívat klíčovou dírkou.

„Musím mít čisté úmysly,“ vysvětlil Oliver. „Pak se dostanu právě tam, kam se potřebuju dostat.“ Zadíval se na přátele stojící vedle něj. „Vy půjdete za mnou.“

Oliver věděl, že je jen jediná možnost, jak zajistit, že budou jeho úmysly čisté. Zadíval se na ptačí amulet.

Na povrchu černého onyxu viděl spící Ester. Byla krásná jako vždy. Vypadala ale utrápeně, jako by prožívala hroznou bolest.

Oliverovi se rozbušilo srdce. Musel ji zachránit.

„Jsem připravený,“ řekl.

Sáhl na kliku a zabral. Nic se nestalo. Dveře se neotevřely.

„Nefunguje to!“ vyhrkl.

Ucítil tíhu na hrudi. Jeho úmysly nakonec nebyly dost čisté? Začínaly se ho zmocňovat pochyby. Možná se profesor Ametyst spletl, když ho na tuto misi poslal. Možná nakonec neměl dost čisté srdce.

„Já to zkusím,“ pronesla Hazel. „Ester je i moje kamarádka.“

I ona zarumplovala klikou. Dveře se ale neotevřely.

Jako další to zkusil Walter, ale selhal i on.

Oliver ucítil v břiše naprostou prázdnotu. Nedokázali překonat první zádrhel! A přesýpací hodiny v trubici žezla mu neustále připomínaly, že nemají neomezený čas. Že si musejí pospíšet, pokud ji mají zachránit.

Pak ke dveřím přistoupil David. Oliver věděl, že David, který k Ester nic necítil, protože ji nikdy ani nepotkal, nemohl být tím, kdo otevře dveře k portálu. Jinou možnost ale neměli, takže to klidně mohl zkusit.

Tvářil se zamyšleně, prohlížel si dřevěné dveře před sebou a nakláněl přitom hlavu ze strany na stranu. Pak maličko ustoupil, zapřel se o zem a prudce vykopl. Vypadal přitom jako kickboxer.

K překvapení všech se dveře otevřely dokořán.

Přímo za nimi vířil portál. Ohromný, divoce se zmítající a jako zvíře řvoucí vír. Oliver zalapal po dechu. Měl pocit, jako by se ho poryv větru snažil stáhnout do víru.

I když teď měli přístup k portálu, nemohl si pomoci. Cítil, že selhal. Proč se dveře neotevřely kvůli němu? Proč je otevřel David?

Podíval se na chlapce, kterého s nimi poslal profesor Ametyst. Vlasy mu přitom bičovaly obličej.

„Jak to, že jsi otevřel právě ty?“ zeptal se Oliver do řvoucího větru.

„Protože,“ vykřikl David, „mi došlo, že pokud tě portál přenesení tam, kam potřebuješ, jen když máš čisté úmysly, možná se dveře otevřou jen tomu, kdo je prostě chce otevřít. Vy všichni se soustředíte na Ester, na cíl. Já se soustředím jen na to, abych ti pomohl, jak budu moci. Jediným mým cílem tak bylo otevřít ti dveře.“

Jeho slova Olivera hluboce zasáhla. Takže jediným Davidovým záměrem bylo mu pomoci? Jeho schopnost otevřít dveře prokazovala jeho loajalitu. Proto ho profesor Ametyst poslal.

„Teď je řada na tobě, Oliver,“ řekla Hazel. „Musíš prokázat své čisté úmysly.“

Oliver to chápal. Cítil se neuvěřitelně motivovaný. Znovu se chopil amuletu a soustředil se na spící Ester. Rozbušilo se mu srdce.

Vítr dál kvílel.

Oliver se podíval na přátele. „Teď, nebo nikdy.“

Skočili.

Kapitola čtvrtá

Chris stál na rozmočeném pozemku ve stínu Obsidiánové Školy pro Vidoucí. Až k pasu byl pokrytý blátem. Do obličeje ho bičoval déšť.

„Znovu,“ přikázal plukovník Kain. V děsivě modrých očích se mu zablýsklo.

Chris zatnul zuby. Byl vyčerpaný. Běhal tu dokola už snad celé hodiny. Pak si ale vzpomněl na svůj úkol – zabít Olivera – a znovu se cítil motivovaný.

Jeho tvrdý bojový výcvik začal okamžitě. A Chris měl sice na jednu stranu radost, že je jediný existující vidoucí se schopnostmi získanými z temné hmoty, jeho ranní tréninky se mu ale zajídaly.

Chris byl vždycky pořízek – dával přednost svačinkám před sportem – a všechny ty hodiny běhání v blátě a dešti, zatímco na něj někdo štěkal příkazy, ho unavovaly. Ale i přes tvrdý výcvik se cítil stále motivovanější. Zabije Olivera. Na příští výpravě už si ho nenechá vyklouznout.

Znovu se rozběhl, hrud' se mu prudce zvedala a klesala. Cítil ostré píchání v boku, ale nevšímal si ho a pokračoval dál. Koutkem oka viděl plukovníka Kaina, který ho sledoval a jehož oči modře zářily i skrz prudký déšť.

V tu chvíli si Chris všiml postavy stojící u okna obsidiánské koleje. Okamžitě věděl, že je to Malcolm Mstivý. Ušklíbl se. Cítil hrdost, že ho Malcolm sleduje. Věděl, že na něj žárlí kvůli moci, kterou vládl i kvůli pozornosti, které se mu dostávalo. Malcolm by měl určitě radost, kdyby ho cvičil někdo z temné armády. Navíc ho pořád štvalo, že na poslední výpravě selhal a u profesorky Obsidiánové upadl v nemilost.

Když Chris běžel a klouzal po zablácené trávě, vzpomněl si na okamžik, kdy na břehu Temže svíral Oliverův kotník. Pak mu vyklouzl a Oliver zmizel v portále. Chris byl odhodlaný to už znovu nedopustit. Příště, až bude stát tváří v tvář Oliverovi, skoncuje to s ním. Pak ho budou Obsidiáni oslavovat a Malcolm Mstivý bude naprostou minulostí.

Nebe potemnělo, uvědomil si Chris. Zahnul za roh a zamířil zpátky k plukovníku Kainovi. Cvičil už od rána, ani neměl přestávku na oběd. Plukovník byl nemilosrdný trenér, ale ať už Chrisovi uložil cokoli, ten si nikdy nestěžoval. Dokonce i teď, když kvůli námaze už jen hlasitě sípal, nehodlal dát najevo slabost. Plukovník Kain byl tvrdý, ano, ale také byl obdivuhodný. Chris k němu vzhlížel, jako by nikdy neměl vlastního otce.

Vrátil se k plukovníkovi. Viděl, jak ho zpod kápě pozoruje modrýma očima zbloudilého vidoucího.

Plukovník Kain stiskl tlačítko na stopkách.

„Jak jsem si vedl?“ zeptal se Chris.

„Začínáš zpomalovat,“ odpověděl plukovník dunivým hlasem.

„Mám hlad,“ odpověděl Chris a zapřel se rukama v bok. „Kdy bude pauza na jídlo?“

Plukovník přimhouřil zářivě modré oči. Zdálo se, že zuří.

„Máš v sobě sílu temné hmoty, Christophe,“ štěkl. „Neměl bys nic potřebovat. Moc, kterou ti profesorka Obsidiánová věnovala, ti závidí každý voják temnoty ve vesmíru.“

I přes bodavý hlad ucítil Chris nával pýchy.

„Pojď sem,“ pokynul plukovník Kain Chrisovi.

Chris k němu opatrně přistoupil, snažil se neuklouznout na trávě.

„Ukaž dlaně,“ pronesl plukovník.

Chris ho poslechl.

„Znáš moc, kterou v nich máš?“

Chris přikývl. „Stříkal jsem z nich kyselínu,“ pronesl hrdě a vzpomněl si, jak ničil Newtonova umělecká díla v Anglii konce 17. století.

„Dokážeš toho mnohem víc,“ pronesl plukovník.

Vzal Chrise za zápěstí. Měl pevný stisk. Prsty jako pařáty, kostnaté a dlouhé, téměř nelidské.

„Soustřed' svoji mysl,“ přikázal mu plukovník. „Chop se svých temných sil. A pak je využij k proniknutí předivem dimenzí.“

„To si snad dělá srandu,“ zamumlal Chris.

„Nedělám, chlapče,“ odpověděl plukovník.

Chris se o předivu dimenzí dozvěděl, když profesorka Obsidiánová přivolala temnou armádu, aby jim pomohla při poslední misi. Použila k tomu ten svůj nůž. A Chris to měl dokázat holýma rukama?

Plukovník na něj upřeně hleděl. Chris se zhluboka nadechl a dovolil mysli, aby se odebrala na klidné místo, kde se skutečnost objevovala jen v mlze.

Kdykoli použil svoji moc, bylo to pro Chrise vzrušující. Pokaždé totiž zjistil, že je jeho moc o něco větší než posledně. Byla jako ohromný doutnající kus lávy přímo v jeho žaludku. Dokonce už za tu krátkou chvíli, kdy cvičil s plukovníkem, narostl do ještě větších rozměrů. Cítil, že si jeho moc přeje, aby ji použil. Bylo to, jako by uvnitř měl něco cizího, něco, co se v jeho těle prostě objevilo a dodávalo mu to moc, o které většina ostatních lidí ani nesnila.

Sáhl po vnitřní moci a pokusil se ji zhmotnit rukama. Cítil, jak se mu pažemi až k zápěstím šíří teplo. Plukovník Kain ho stále pevně svíral. Pak mu teplo proniklo až do dlaní, jeho kůže se úplně rozžhavila. A nakonec poslal moc kupředu, představil si přítom, jak se dimenzionální předivo taví a převedl obraz ve skutečnost.

V tu chvíli si všiml, jak se vzduch kolem jeho rukou mění. Začal se chvět.

„Funguje to...“ vykoktal Chris.

Vzhlédl k plukovníku Kainovi. I když měl obličej schovaný pod kápí, vyčetl mu Chris z očí, že se ďábelsky usmívá.

Chrisovi se rozbušilo srdce.

„Jde mi to,“ vyhrkl vítězoslavně.

„A teď přestaň,“ poručil plukovník.

Chris spustil ruce. V místě, kde se jeho dlaně dotkly dimenzionálního přediva, zely dva otvory.

„Paráda,“ zamumlal Chris.

„Takhle můžeš vstoupit do prostoru mezi časem,“ pronesl plukovník. „Do prázdnoty. Tam, kde sídlí temná armáda.“ Natáhl ruce a stiskl k sobě okraje narušeného přediva. Uzavřel je. „Chápeš, jak cenná je moc, kterou v sobě máš?“

Chris přikývl. „Chápu.“

„Dobře. A teď běž.“

Chris sebou trhnul. Běhat? Zase?

Plukovníkova dávka pochval byla zřejmě vyčerpaná. Znovu promluvil chladným a tvrdým hlasem: „Řekl jsem, běž.“

Chris se nehodlal hádat. Rozběhl se do dalšího kola po pozemcích.

Když tentokrát vzhlédl k oknům koleje, byl Malcolm pryč.

A když zahnul za roh a spatřil siluetu plukovníka Kaina, došlo mu, že jeho učitel teď není sám. Stál vedle něj někdo další. Někdo menší. Student, uvědomil si Chris.

Když doběhl blíž, uvědomil si, o koho jde. Malcolm původně sledoval Chrise z okna a teď se přišel podívat přímo ven.

Chris zatnul zuby. Nechtěl, aby se Malcolm bavil s plukovníkem Kainem. Plukovník byl jeho mentor!

Zrychlil. Bolest v boku byla jako bodání nožem. Plíce ho pálily, ale on tomu nevěnoval pozornost.

Konečně doběhl až k plukovníkovi. Když brzdil, odletěly mu kusy bláta přímo na Malcolmovy kalhoty.

Plukovník Kain se zatvářil překvapeně. Stiskl tlačítko stopek.

„Tohle bylo zatím tvé nejrychlejší kolo, Christophe,“ pronesl s podtónem hrdosti v hlase. Podíval se na Malcolma a pak znovu na Chrise. „Předpokládám, že trocha konkurence ti nejspíš prospěje.“

Chris se zhluboka nadechl, přičemž ho neskutečně bolely plíce.

„Konkurence?“ vykoktal. „Jak to myslíte?“

Plukovník Kain už byl očividně rozhodnutý. „Malcolm mi řekl o vaší poslední misi. Dobrovolně se přihlásil, že se k tobě přidá na té další. Chtěl jsem ho odmítnout, ale když vidím, jak moc dokážeš zrychlit, když máš konkurenci, rozhodl jsem se ho přijmout.“

„Ne!“ vykřikl Chris. To poslední, po čem toužil, bylo, aby mu Malcolm ukradl slávu. Aby k sobě přitáhl pozornost. „Profesorka Obsidiánová to svěřila mně. Malcolm ji zklamal. Teď mám vést já.“

Plukovník ho ale neposlouchal. Přešel ke straně pozemku, kde leželo výcvikové vybavení a boxerské rukavice. Sebral pár červených rukavic.

„Tady,“ řekl a předal je Chrisovi. Další pak podal Malcolmovi. „Uvidíme, jak se vám povede v souboji.“

Chris tomu nemohl uvěřit. Tohle měla být jeho příležitost zazářit! A teď se mu do ní vecpal Malcolm. Ten pitomec způsobil polovinu problémů, které čelili na poslední misi. To, že ho vzali i do téhle, byl hrozný nápad! Musel ho seřezat tak, aby se už nezvedl a nemohl pokračovat.

S pohledem upřeným na Malcolma si Chris utáhl rukavice. Studený déšť stále padal, ale on už ho téměř necítil. Jeho pozornost se soustředila na Malcolma. Na to, aby mu nakopal zadek.

Malcolm si nasadil rukavice a pak jimi o sebe udeřil. Očividně Chrisovi vyhrožoval. Usmál se tím svým příšerným, ubohým úsměvem. Chris přimhouřil oči.

„Poslední na nohou vyhrává,“ oznámil plukovník Kain. „Boj!“

Malcolm neztrácel čas. Vrhel se ke Chrisovi, jako by na tu šanci čekal celý život.

Chris zaujal obranný postoj. Mohl proti Malcolmovi využít jeho zápal. Bylo jasné, že zuří, nepřemýšlí. Chrisovi stačilo, aby ho nechal se unavit a pak ho sejmout jediným úderem.

Malcolm udeřil. Chris zvedl předloktí a snadno úder vykryl. Byl to ubohý první pokus.

Malcolm to zkusil znovu, tentokrát rychlý levý hák. Chris to ale čekal. Znovu ho zablokoval. Tentokrát odpověděl i úderem na Malcolmův nekrytý bok.

„Uf!“ vydechl Malcolm.

Bláto bylo kluzké a on zakolísal. Chris si rychle uvědomil, že tohle je jeho příležitost. Na kluzkém blátě cvičil už hodiny a tak si připadal jistější. Malcolm měl co dělat, aby se udržel na nohách.

Chris věděl, že musí využít Malcolmovy nepozornosti.

Udělal dva dlouhé kroky a soustředil se na Malcolmovo nekryté rameno. Vložil do úderu celou svoji váhu. Jeho pravá pěst zasvištěla vzduchem.

Malcolm se ale náhle pohnul a v posledním okamžiku uhnul. Místo zásahu do jeho ramene proletěla Chrisova pěst kolem a za ní i jeho tělo.

Zakolísal. Udělal velkou chybu. Přepočítal se.

Ucítil prudkou ránu za pravé ucho. Čelistí, krkem i tváří mu projela pálivá bolest. Začalo mu zvonit v uchu.

Dezorientovaný Chris kolem sebe zavířil rukama. Snažil se najít Malcolma. Ten se ale musel pohnout za něj, protože Chris viděl jen bláto a padající déšť.

Napršelo mu do očí, takže toho viděl ještě méně. Pak ucítil další drtivý úder zezadu do hlavy. Tentokrát tak prudký, až mu scvakly zuby. Před očima se mu roztančily černé hvězdy.

Bil kolem sebe. Zoufale se snažil najít Malcolma, zasáhnout ho alespoň jedním úderem. Ale nedařilo se mu. Máchal rukama naprázdno. Zastyděl se.

Schytal třetí zásah. Tentokrát do krku. Bolest byla tak příšerná, až mu vyhrkly slzy do očí.

S lapáním po dechu dopadl kolena do rozmáčené země. Pak se zhroutil na bok, nedokázal se udržet vzpřímeně. Kašlavě lapal po dechu. Do pusy se mu dostalo bláto.

Pak si vedle sebe všiml Malcolmových nohou. Když vzhlédl, viděl, jak se chlapec na pozadí dešťových kapek ďábelsky usmívá.

Pak se nad ním sklonil plukovník Kain a probodl ho pohledem.

„Ano,“ pronesl a pokýval hlavou. „Myslím, že z vás bude dobrý tým.“

Kapitola pátá

Oliver cítil ten podivný pocit, který vždy doprovázel cestu portálem. Ať už podobných cest absolvoval, kolik chtěl, stále si na něj ještě nezvykl. Bylo to, jako by ho někdo rozebral na jednotlivé atomy a pak zase složil.

Svištěla kolem něj purpurová světla portálu, jejich jas ho oslepoval a celkově znepríjemňoval cestu. Začínalo mu být na zvracení.

Oliver zalitoval své přátele. Ani Walter, ani Hazel ještě necestovali portálem a tenhle byl opravdu drsný. Zvláště, když se vzalo v úvahu, že se na druhém konci nemuseli dostat ven. Mohl se jen modlit, aby se bezpečně dostali do cíle. Pokud ale jeho pohnutky nebyly dostatečně čisté, vyvrhne je to všechny do vesmíru. To byla opravdu děsivá myšlenka.

Po tom, co se mu zdálo jako celé hodiny, zaslechl Oliver podivný syčivý zvuk. Jako kdyby někdo vysával vodu vysavačem. Pak prásknutí jako kdyby někdo propíchl nafukovací balonek a vzápětí přestalo veškeré blikání i podivné pocity.

Oliver cítil, že letí vzduchem jako vržený katapultem. Tvrdě přistál a zasténal.

Přímo za ním se ozvala tři silná dusnutí a Oliver věděl, že přistáli i tři jeho společníci.

Ohlédl se. Všichni vypadali ohromení a rozhození. Davidův culík se cestou rozpadl, Hazelin cop se rozpletl. Jediný, kdo působil skoro normálně, byl Walter. Vyskočil na nohy a zaboxoval do vzduchu.

„To byla paráda!“

Oliver rychle vstal. „Pššt!“ zasyčel a rozběhl se k Walterovi. „Nevíme, kde jsme. Nepřítahuj k nám pozornost!“

K Walterovi došel ve stejnou chvíli jako Hazel a David.

„Takže se nabízí otázka,“ pronesla Hazel, „kde vlastně jsme?“

Všichni se rozhlédli. Byli obklopení řadou budov, které byly různě poničené. Kdysi to očividně byly neskutečně přezdobené kostely s kamennými schody a vysokými bílými sloupy, klenutými střechami, ale něco je poničilo. Čas? Válka? Zdálo se, že jednu z budov někdo zkoušel rozebrat. Celkově se všechny zdály na spadnutí.

Ulice byly také špinavé. Kolem se potuloval dobytek, kálel, kde zrovna stál a z jednoho kostela dokonce vyběhlo několik lišek.

Oliver se zachvěl. „Někde v Evropě. Ale kde a kdy přesně, to netuším. Zkusíme to podle něčeho poznat.“

Vyrazili ulicí. Nikde nebyla žádná auta, ale všude byla spousta koňské mrvy, takže byli určitě někde v době před vynálezem automobilu. Kolem nebylo moc lidí, většinou pak šlo o žebráky, takže si připadali jako v nějakém městě duchů.

„Řekla bych, že v nedávné době došlo k úbytku populace,“ pronesla Hazel. „Na tolik budov je tu moc málo lidí.“

„Takže jsme možná v nějakém městě, kde vymřelo obyvatelstvo,“ napadlo Olivera. „To by vysvětlovalo, proč jsou ty budovy v takovém stavu.“

„Podívejte!“ vykřikla Hazel a ukázala na obdélníkové prostranství lemované velkými, důležitě vypadajícími budovami. „To vypadá jako románské fórum. Až na to, že je tu plno dobytka a trhy.“ Vykulila oči. „Myslím, že jsme v Římě. Za vrcholné renesance.“

„Čeho?“ zeptal se Walter.

„Okamžiku, kdy v Evropě končí středověk a začíná moderní doba,“ odpověděla nadšeně. „Mísí se tu architektura, filozofie i obchod. Přece znáte věk objevů?“

Walter se pohrdlivě zasmál. „Ty jsi taková šprtka.“

Hazel se ale nedala zarazit. Ignorovala Waltera a působila stále nadšeněji. „Proto se to všechno rozpadá. Ekonomika se ve 14. století zhroutila. Mohly za to války, mor a hladomor kvůli malé době ledové. Populace se snížila o dvacet pět až padesát procent.“

„Takže jsme v 15. nebo 16. století,“ odpověděl Oliver.

„Taky si myslím,“ přikývla Hazel.

Prošly kolem nich dvě ženy, o něčem se bavily, ale Oliver jim nerozuměl. Zdálo se, že je David poslouchá, možná, že on rozuměl.

Oliver pozvedl obočí a zadíval se na Davida. „No? Rozumíš jim?“

David pomalu přikývl. „Ano, mluvím několika jazyky. Možná to je další důvod, proč mě profesor Ametyst poslal.“

„A?“ zeptal se Oliver. „Jsme tu správně? Jsme v Itálii?“

David přikývl. „Jsme v Itálii.“

Oliver si nemohl pomoci. „Itálie!“ vykřikl.

Zdálo se, že i Hazel to nadchlo. „Řím! A během renesance!“

Walter se zaklonil a zadíval se na rozpadající se kostely. „Jsem rád, že máte takovou radost. Mně ke štěstí stačí, že jsme neumřeli.“

„Takže nás portál odnesl do Itálie 16. století,“ pronesla Hazel a stále vypadala ohromeně, i když se snažila vrátit k jádru věci. „Proč by lék pro Ester byl právě tady?“

Při zmínce o Ester se Oliverovi sevřel žaludek. Nebyl čas se kochat okolím, obdivovat se Itálii 16. století. Každá uplynulá sekunda totiž byla promarněnou sekundou.

„Musíme vymyslet, kam jít dál,“ vyhrkl.

Vytáhl kompas. Překvapilo ho, že velký ukazatel stále ukazoval na ampuli – očividně reprezentující lék – ale i ostatní ukazatele ukazovaly na ten stejný symbol. Žádná další nápověda tam nebyla.

Oliverovi poklesla ramena. Cítil se poražený.

„On... on nefunguje,“ vykřikl bezmocně.

A co teď? Byli v renesančním Římě a neměli tušení, kam jít dál, ani co teď dělat! Každý uplynulý okamžik přibližoval Ester ke smrti.

„Ehm... Olivere...“ pronesl David varovně.

Oliver odtrhl oči od neužitečného kompasu. Překvapilo ho, když zjistil, že k nim běží mladý chlapec. Vypadal zoufale ustaraně.

Olivera se zmocnila hrůza. Co je to za chlapce a proč se k nim žene s naprosto zoufalým výrazem?

Chlapec doběhl až k nim a začal mluvit rychlou, naléhavou italštinou. Oliver se bezmocně podíval po Hazel a Walterovi, kteří vypadali stejně bezmocně, jako on.

Velení se ujal David. Udělal krok kupředu a zatímco chlapec mluvil, on přikyvoval.

Když opálený chlapec domluvil, podíval se přes něj David na Olivera.

„Je vidoucí,“ pronesl.

Oliverovi poskočilo obočí. „Vidoucí? Jak nás našel?“

„Tvrdí, že když jsme aktivovali portál, ozval se poplach v jejich škole. Prý musíme jít za ním. Že je to tu příliš nebezpečné.“

„Ale proč?“ zeptala se Hazel. „Co je nebezpečného na postávání na ulici?“

„Krom volně pobíhajícího dobytka a žebráků?“ rýpnul si Walter.

David přeložil otázku chlapci. Ten zavrtěl hlavou a zdálo se, že je stále rozčilenější. Mluvil rychle a vzrušeně. Teatrálně přitom rozhazoval rukama.

„No?“ zeptal se Oliver. Začala v něm narůstat úzkost.

„Ten poplach,“ vydechl David překládající zprávu ostatním. Podíval se Oliverovi do očí a zatvářil se ustaraně. „Není slyšet jen v jeho škole. Můžou ho zachytit všichni vidoucí.“

Hazel zalapala po dechu. „Chceš říct...“

„Zbloudilí,“ dokončil za ni David. „Poslali jsme jim signál, že jsme tady.“

Oliver cítil, jak mu z obličeje mizí barva. Konečně pochopil, proč byl italský vidoucí tak vyděšený. V podstatě poslali signál všem zbloudilým vidoucím, že sem mají přijít a hrabat se v historii.

„Rychle,“ vyhrkl Oliver. „Zmizíme odtud.“

Hazel ho vzala za paži. „Víš jistě, že mu můžeme věřit?“

„Tím, že sem přišel, hodně riskoval,“ pronesl Walter.

Oliver si tak jistý nebyl.

„Davide, můžeš ho požádat, aby ti řekl víc? Může nějak dokázat, že je takový, jaký tvrdí?“ zeptal se.

David se podíval na chlapce a italsky ho o něco požádal. „Jmenuje se Gianni,“ překládal. „Prý může dokázat, že mu můžeme věřit.“

Chlapec, Gianni, udělal krok kupředu a vyjmul z kapsy bronzový klíč. Podal ho Oliverovi.

Ten netušil, proč mu ho Gianni dává, ale převzal ho. Několikrát ho obrátil v dlani a pak pochopil.

Na jeho zadní straně byl povědomý symbol. Obruč se třema očima. Symbol Školy pro Vidoucí.

Oliverovi zacukalo v koutku. Ten symbol mu připomínal domov.

Ukázal ho ostatním. Walter přikývl, stačilo mu to. Hazel ale složila ruce na hrudi.

„Stejně si nejsem jistá,“ řekla.

Její skepticismus připomněl Oliverovi, jaké pocity měl z Davida. Ten ale už ukázal, že je platným členem výpravy a Oliver mu teď plně důvěřoval. Jejich ochránce by je nezavedl do nebezpečí.

„Pokud David říká, že Giannimu můžeme věřit, myslím, že mu můžeme věřit,“ řekl.

David se hrdě usmál. „Hazel, přísahám, že je Gianni tím, co o sobě říká. Je vidoucí. Je přítel, kterého za námi poslali.“

Hazel se kousla do rtu, jako by stále přemýšlela, ale pak přikývla. „Statisticky vzato bude asi nebezpečnější zůstat tady na ulici než jít s ním. Souhlasím.“

Walter obrátil oči v sloup. „Samozřejmě, že se Hazel rozhoduje na základě statistik!“

Přátelé se nechali vést Giannim, chlapcem z renesančního Říma, a dali se do běhu.

Kapitola šestá

Profesorka Obsidiánová seděla ve své kanceláři a hleděla do mísy s vizemi. Držela u ní téměř nepřetržitou stráž a ignorovala přitom všechny náznaky únavy, které ji nutily ke spánku, všechny příznaky hladu, které ji nutily něco sníst. Nic nebylo důležitější než nalezení Olivera Bluea a jeho konečné zničení.

Bylo ale těžké s únavou bojovat. Profesorka ztratila pojem o čase. Možná už tu seděla dva dny? Nebo tři? Její život se změnil v neustálé zírání do mísy, naslouchání výkřikům plukovníka Kaina venku – ten cvičil Christophera Bluea v temném umění.

Při té myšlence se musela pousmát. Tentokrát nehrozilo, že něco selže. Christopher v sobě měl tu nejnebezpečnější magii. V kombinaci s nejlepším výcvikem, který mohla temná armáda poskytnout a Chrisovou nekonečnou touhou zabít Olivera, to tentokrát muselo vyjít.

Jen by si přála, aby si jejich krysa pospíšila. K čemu jim bylo, že dostali špeha do Ametystovy Školy pro Vidoucí, špeha, který měl připravit past, která by Olivera vylákala ven, když to všechno tak dlouho trvalo?

Možná by měla vyvolat dalšího. Někoho, kdo by to trochu urychlil. Možná že by našla někoho přímo ve škole, někoho, koho by zmanipulovala. Trochu si přitom užila cestování v čase. Popravdě, čím víc nad tím přemýšlela, tím víc se jí ta myšlenka zamlouvala. Ve Škole pro Vidoucí prostě musel být nějaký student, který se cítil nespokojeně. Tvarování citlivé mladé mysli – jako u Malcolma Mstivého a teď Christophera Bluea – patřilo vždy k jejím oblíbeným činnostem.

Ano, přiměje jednoho ze studentů, aby konal tak, jak mu ona poručí.

Ještě dřív, než se rozhodla, se v její míse něco zatřepotalo.

Profesorka Obsidiánová sebou trhla. Napřímila se a pak se sklonila k míse. Skrz tmavé bouřkové mraky, které celé dny zakrývaly její výhled, viděla třpytivé fialové vířící světlo.

Okamžitě poznala, na co to kouká. Portál. Oliver Blue byl v pohybu.

Ucítila vzrušení. Upřeně sledovala obraz a pak se jí rozbušilo srdce.

Viděla ho! Olivera Bluea!

Stál na ulici plné zdobených staveb. Profesorka Obsidiánová se zamračila. Snažila se určit stavební sloh.

„Řím?“ zamumlala tiše. „16. století?“

Sledovala děj v míse. Svíral se jí přitom žaludek. Oliver se radil se svými otravnými přáteli. Pak k nim přiběhl nějaký další kluk.

Celá skupina potom doběhla k cihlové zdi a kluk stiskl několik cihel. Zeď se rozestoupila.

Profesorka Obsidiánová okamžitě poznala, co se děje. Kluk byl místní vidoucí a vedl Olivera Bluea do bezpečí jeho školy! Jakmile vejdou dovnitř, ztratí je z dohledu!

Zmocnila se jí frustrace. Praštila pěstí do stolu, nezvládala svůj vztek. Rozzuřeně zavrčela.

„Ať jde kamkoli, ten malý zmetek vždycky najde někoho, kdo mu pomůže!“ vykřikla.

Přešla k oknu a odfrkla si. Opřela se o parapet. Další tři dny zírání do mísy už nevydrží. Viděla toho dost, aby odhadla, že je Oliver Blue v Římě 16. století. Navíc měl náskok i místní podporu. Nebylo času nazbyt.

Rozrazila okno a nevěšela si přitom deště, který se jí opřel do obličeje.

„Je čas!“ vykřikla k temnému nebi.

Její hlas se zesíleně nesl nad pozemky jako zvuk zvonu.

Pak odpochovala zpátky ke stolu a usedla na svůj trůn. O chvíli později slyšela, jak se otvírají dveře. Vešel plukovník Kain, Christopher Blue a Malcolm Mstivý. Poslechli její volání. Chlapci vypadali jako zmoklé slepice, byli pokrytí blátem a rudí vyčerpáním. Bylo příjemné je takhle vidět.

„Sednout,“ pronesla profesorka ostře.

Udělal, co jim poručila. Naprostou poslušnost měla profesorka Obsidiánová nejraději.

„Našla jsem Olivera Bluea,“ oznámila jim. „Nesmíme ztrácet čas. Okamžitě musíte za ním.“

Christopher se zatvářil zničeně. „Ale já od rána cvičil a teď je skoro půlnoc. Jsem vyčerpaný.“

Profesorka Obsidiánová ucítila záchvěv podráždění. Tihle studenti jsou vždycky tak ukňouraní. Poskytovala jim to nejlepší vzdělání, nejtemnější moc, možnost prosperovat a uspět, ovládnout vesmír. A oni se jí za to odvděčili věčnými stížnostmi.

„Seděla jsem tu tři dny. Čekala jsem na tenhle signál,“ řekla profesorka Obsidiánová. „Kdybys dělal totéž, tak bys možná mohl mluvit o tom, že jsi unavený.“

Odmlčela se. Na druhou stranu, možná měl Christopher pravdu. Poslat dva unavené vidoucí na podobnou misi by bylo hloupé. Navíc budou potřebovat podporu, alespoň do doby, než si odpočinou a naberou síly.

„Oba si s sebou můžete někoho vzít,“ řekla. „Někoho, kdo bude hlídat, když budete spát. Ale musíte se rozhodnout rychle. Koho vezmete?“

„Natašu Armstrongovou,“ pronesl Malcolm bez zaváhání.

„Dobrá volba,“ prohlásila profesorka Obsidiánová. Nataša byla jednou ze studentek, které navštěvovaly její kurzy pro pokročilé. Bude přínosným účastníkem mise. „Christophere?“

Chris se zavrtěl. „Já nikoho neznám. Neměl jsem čas si tu najít kamaráda.“

„Tak si vezmi někoho z předchozí mise,“ poradila mu profesorka netrpělivě. Snažila se to mít co nejdřív za sebou. „Někoho, kdo ti nejvíc pomohl.“

„Madeleine,“ pokrčil rameny Chris.

Profesorka Obsidiánová se zamračila. „Madeleine? Ta zrzka, které jsem tuhle zalepila pusou? Dobrá tedy. Je to tvá volba.“

Napojila se na svoji moc vidoucí a vytáhla dostatek energie pro přeuspořádání atomů. Znala každý kout své drahé školy a tak pro ni bylo snadné se v myšlenkách přenést na místo, kde Madeleine a Nataša spaly. Tohle pro ně bude opravdu drsné probuzení.

Za použití svého ohromujícího nadání se profesorka Obsidiánová zmocnila jejich atomů a rozložila je. Dotáhla je až do své pracovny a tam je znovu složila do podoby dvou děvčat.

Obě zamrkaly, zdály se vyděšené. Zrudly jim tváře, když si uvědomily, že stojí v nočních košilích přímo v ředitelčině kanceláři.

„Madeleine. Natašo,“ oznámila profesorka Obsidiánová, „dnešek je váš šťastný den. Dnes vyrazíte na velice důležitou misi. Takovou, která způsobí konečný zánik Ametystovy školy. Dnes půjdete do Říma. Dnes zabijete Olivera Bluea.“

Kapitola sedmá

Gianni, italský vidoucí, provedl čtyři přátele skrz kouzelnou zeď. Když prošli clonou a objevili se na druhé straně, zalapal Oliver po dechu.

Nic takového nikdy neviděl. Italská verze Školy pro Vidoucí byla nejextravagantnější místo, které kdy viděl. Na rozdíl od školy sestry Judity v Anglii, která vypadala jako klášter, a jeho vlastní školy ve Spojených státech, která mu připomínala kosmickou loď, působila tahle jako královský palác. Napůl očekával, že z některých dveří vyjde král i s doprovodem, nebo alespoň nějakí divadelníci, kteří je uvítají.

„Tudy,“ pronesl David. Překládal, co jim říkal Gianni.

Spěchali dál do obrovské školy. Vše tam bylo ještě větší a rozlehlejší. Kolem byly zdobené mramorové sloupy a obrovské sochy, nemluvě o složitě malovaných klenutých stropěch. Oliver si přitom vzpomněl na všechny ty umělce z období renesance, třeba da Vinciho a hlavně Michelangela, který maloval ohromné fresky na stropy náboženských budov. Zajímalo by ho, jestli někteří z nich nechodili i do této školy.

Jak spěchali chodbami, měl Oliver podivný pocit déjà vu. Netušil proč, ale měl pocit, jako by tu už někdy byl.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se Hazel.

Oliver přikývl. „Mám jen divný pocit, to je všechno. Jako bych tu už byl.“

Hazel se zachmuřila. „Možná ano. Jiné tvé já, samozřejmě. Z jiné časové osy.“

Oliver přemýšlel nad tím, co právě řekla. Samozřejmě bylo možné, že jiná jeho verze tu už byla, ale to nemohlo vysvětlit Oliverův pocit povědomosti. Jiný Oliver z jiné časové osy měl svoje vzpomínky. Rozhodně se na ně nemohl napojit.

Byla to záhada. Přesto ale s každým krokem, který udělal, měl Oliver stále silnější pocit, že už tudy jednou šel.

Oliver zavrtěl hlavou, aby se zbavil podobných myšlenek. Něco takového nebylo možné. Nejspíš si jen vybavoval nějakou knihu o historii, kterou četl, nebo dokument, který viděl. Možná mu to tu připomínalo nějaký sen. Každopádně nesměl ztrácet čas zbytečnými úvahami. Musel se soustředit na Ester a nalezení Elixíru, který jí zachrání život.

Gianni je dovedl k velkým lakovaným dveřím a zaklepal. Obrátil se k Davidovi a něco řekl. David překládal do angličtiny.

„Tady sídlí ředitelka.“

Oliver polkl. Nemohl si pomoci. Pokaždé, když se setkal s dalším mocným a váženým vidoucím, cítil se nervózní. Profesora Ametysta respektoval víc než kohokoli jiného ve vesmíru a setkání s jeho historickými protějšky byl vždy silný zážitek.

Gianni otevřel dveře a zavedl je dál. Kancelář byla ohromná, spíš připomínala taneční sál než co jiného. Na tmavě zelených stěnách visely ohromné malby ve zlatých rámech a na jedné straně stál obrovský mramorový krb. Ze stropu visely lustry a vzduchem se nesla vůně mandlí.

Jak pokračovali dál, všiml si Oliver velkého stolu, za kterým seděla neskutečně elegantní dáma. Byla sice stará, ale přesto také extrémně okouzující a v očích měla mladický lesk. Měla stejně olivovou kůži a tmavé oči jako Gianni. Černé vlasy měla přehozené přes jedno rameno. Bohaté vlny se zářivě leskly.

„Oliver Blue?“ zeptala se měkkým, příjemným hlasem se silným italským přízvukem.

„Ano,“ vykotal Oliver. Překvapila ho.

„Prosím, posaďte se.“ Pokynula k řadě židlí a usmála se. Měla příjemný úsměv s dokonale bílými zuby. „Vy všichni.“

Oliver se cítil trochu zmateně, ale poslechl ji. Jeho přátelé se také posadili.

„Jsem ředitelkou Římské školy vidoucích,“ oznámila žena. „Lucia Morettiová. Vítám vás tu.“

„Děkujeme,“ vykřikl Oliver. V přítomnosti tak elegantní a mocné dámy se cítil trochu neklidně.

Ředitelka pokračovala. „Podle mých informací se vám podařilo aktivovat starobylý portál, který má vést k Elixíru. Musím říct, že mne poněkud překvapilo, že vás zavedl právě sem.“ V očích se jí vzrušeně zablesklo. „Když pomyslím, že klíč k nalezení Elixíru byl celou dobu na dosah ruky...“ Usmála se na Olivera. „Nepřekvapuje mne, že po celých stoletích jsi to ze všech lidí byl právě ty, kdo aktivoval portál, Olivere Blue.“

Oliver se zmateně zamračil. Co to mělo znamenat?

„Nerozumím,“ řekl. „Co myslíte tím, ze všech lidí?“

„Cože? Jsi syn Margaret Oliverové a Theodora Bluea!“ vykřikla. „Nebo snad ne?“

Při zmínce o rodičích se Oliverovi rozbušilo srdce. Walter a Hazel sebou viditelně trhli. Jako jedni z nejbližších Oliverových přátel věděli, jak zoufale se je snaží najít.

„Vy znáte mé rodiče?“ zeptal se Oliver šokovaně, téměř neslyšně.

„Samozřejmě, že ano,“ odpověděla ředitelka. Na čele se jí objevila vráska. „Jsou tu poměrně slavní, ale to ty přece víš.“

„Vlastně nevím,“ vyhrkl Oliver. „Moji rodiče mě dali k adopci. Nic o nich nevím.“ Mluvil překotně, jako by se snažil dobrat výsledku co nejrychleji. „Jsou tady? V Římě? Víte, kde je můžu najít?“

Obličej Lucie Morettiové se zachmuřil. „Omlouvám se. Asi jsem řekla něco, co jsem neměla.“

„Vůbec ne,“ odpověděl Oliver. „Prosím, řekněte mi vše, co víte. Já nevím vůbec nic. Znam jen jejich jména a že studovali na Harvardově univerzitě. A vlastně mám zápisník mého táty.“

Ředitelka pozvedla obočí. „Zápisník?“ zeptala se. „Smím ho vidět?“

„Samozřejmě.“ Oliver vzal zápisník od Hazel, která ho schovávala v brašně. Rychle ho předal ředitelce. Pokud o jeho rodičích něco věděla, potřeboval to zjistit i on.

Ředitelka Morettiová zápisník prolistovala. „Olivere, víš, co to je?“

Zavrtěl hlavou.

„Je to recept,“ prozradila mu. „Recept na Elixír.“

„Cože?“ vydechl Oliver. „Chcete říct, že jsem lék měl celou dobu u sebe?“

„Počkej. Uklidni se,“ řekla. „Nenech se unést. Chtěla jsem říct, že je to pokus o recept na Elixír. Tvoji rodiče byli lidé, Olivere. To ale víš, že? Neměli moc vidoucích. Tím pádem nemohli cestovat časem. Ale pohybovali se ve společnosti vidoucích. Chtěli zažít to, co vidoucí. Tady je důkaz, že se tvůj otec pokoušel stvořit vlastní Elixír. S ním by měl možnost cestovat časem, časovými osami i paralelními světy. Recept ale není dokončený. Otec neuspěl.“

Olivera zalila vlna emocí. Nedokázal se vypořádat se všemi informacemi, které právě zjistil. Myšlenka na to, že se jeho smrtelní rodiče pokoušeli zjistit, jak cestovat časem, se mu zdála divná. Proč by mohli chtít cestovat časem? Vidoucí cestovali časem, aby chránili vesmír a jednotlivé časové osy. Bránili vesmír před zbloudilými vidoucími, kteří se snažili škodit. Lidé ale časem cestovat nemuseli. Bylo to nebezpečné i pro vidoucí, natož pro smrtelníky. Pro ty to musela být sebevražda.

Nevěděl, jestli má cítit úlevu, že je recept jeho otce nedokončený, nebo ne. Kdyby Teddy Blue uspěl při tvorbě Elixíru, měl by teď Oliver možnost zachránit Esterin život. Ale protože neuspěl, zachránil Teddy život sám sobě?

Ředitelka Morettiová zaklapla zápisník. „Olivere, víš, že se nic neděje jen náhodou. Portál tě sem přivedl z nějakého důvodu. Na tomto místě bude Elixír objeven. Věřím, že tento zápisník je prvním krokem. Druhý krok udělám já.“

Oliver se zvědavě zamračil. „Jak to myslíte?“

„Jsem matematicka, Olivere,“ vysvětlila ředitelka. „Nejlepší mozek, který ve vesmíru kdy byl. Mojí chytrosti se vyrovná jedině Einstein.“ Zabubnovala prsty o stůl a v očích se jí vzrušeně zablesklo. „Potřebuješ mé pokyny. Potřebuješ moje vědomosti. Když tě vycvičím, dokážeme společně dokončit recept.“

„Já ale nemám čas,“ pronesl Oliver. „Nesnažím se najít Elixír, abych získal možnost cestování časem. Dělán to, protože mi profesor Ametyst řekl, že je to jediná možnost, jak vyléčit moji kamarádku z nemoci z cestování časem! Ona umírá.“ Zlomil se mu hlas. V duchu si představil Ester. Instinktivně sevřel amulet. „Nemám čas tu cvičit.“

Ředitelka se odmlčela. Naklonila hlavu ke straně a chvíli si Olivera prohlížela. „Chápu.“

Zdalo se, že ji zklamalo, že Oliver nepřijal její nabídku výcviku. Nechtěl ji urazit. Za jiných okolností by se té možnosti rychle chopil, rád by se naučil všechno, co mu geniální matematická, ředitelka Morettiová mohla předat. Prostě jen neměl čas.

Hazel si nervózně mnula ruce. Zadívala se na Olivera s úzkostlivým výrazem v obličeji. „Není ale tohle naše jediná šance?“ zeptala se. „Elixír nebyl nikdy vytvořen. Portál nás sem zavedl, protože tu najdeme všechny dílky skládačky, které potřebujeme k jeho výrobě. Profesorka Morettiová je také určitě součástí té skládačky.“

„Chápu, jak to myslíš,“ řekl Oliver. „Ale Ester zemře dřív, než se stihnu naučit vše, co je třeba.“

„Je tu jeden rituál,“ vyhrkla ředitelka a přerušila tak jejich konverzaci.

„Rituál?“ zeptal se Oliver. Nelíbilo se mu, jak to zní. Působilo to na něj děsivě. Možná dokonce nebezpečně.

Ředitelka Morettiová pomalu přikývla. „Je to... jak bych to řekla... komplikovaná procedura. Ještě jsem ji nikdy neprováděla, ale je to možná naše jediná naděje.“

Oliver byl stále nervóznější. A její slova ho nijak neuklidnila.

„Co to obnáší?“ zeptal se a sám slyšel, jak se mu chvěje hlas.

„Přenesu na tebe veškeré své vědomosti a dovednosti,“ vysvětlila. „Naučíš se tak všechno, co vím. Budeš mít přístup k mým vzpomínkám, dokonce i k těm podvědomým, které jsem už dávno zapoměla. Věřím, že pak budeš mít dost vědomostí k dokončení receptu na Elixír. Co říkáš?“

Celá ta představa Olivera děsila. Ester ho ale potřebovala. Stejně tak i škola. A navíc mu ředitelka řekla, že bude znát její vzpomínky. A ona znala jeho rodiče. Možná mu její vzpomínky pomůžou v jejich hledání?

„Bude to bolet?“ zeptal se Oliver.

Ředitelka Morettiová nakrčila ret. „Nemyslím, že to bude příjemný zážitek,“ řekla. „Předpokládám, že to bude docela šokující.“

Oliver se podíval na své přátele.

Walter přikývl, stejně jako Hazel, i když výraz v jejich očích prozrazoval, že má strach. Nakonec se Oliver podíval na Davida. Jemu naprosto důvěřoval.

„Myslím, že je to dobrý nápad,“ pronesl David.

Oliver spolkl knedlík, který se mu vytvořil v krku a obrátil se zpět k ředitelce Morettiové. Odhodlaně přikývl.

„Dobrá. Udělám to. Podstoupím ten rituál.“

Kapitola osmá

Chris nevěděl, co se děje. Jednu chvíli byl v kanceláři profesorky Obsidiánové, poslouchal její varování před dalším neúspěchem – ten by mu vysloužil pobyt v hrozivém pekle – a vzápětí byl tady... ať už to bylo kdekoli.

Všude kolem viděl pouze temnotu. Navíc mu bylo chladno a připadal si, jako by spal.

V mysli se mu začaly promítat obrazy. Viděl vodu, kalnou a vířící. Pak ucítil ten příšerný pach stok.

Christophera se zmocnil strach. Už věděl, kde je. V Temži! Ne!

To ho profesorka Obsidiánová poslala zpátky na to příšerné místo? Byly ty řeči o druhé misi jen nějakou provokací, který v něm měla vyvolat naděje, které pak profesorka zadusila tím, že ho poslala do vodního hrobu? Začala se ho zmocňovat hrůza.

Chris cítil vodu na kůži, cítil zbytky nebezpečných látek ve špinavé řece. Příšerný pach mu vhněl slzy do očí.

Točil se stále dokola, jako v nějakém víru. Pak náhle zahlédl záblesk někoho dalšího. Nebyl tam sám.

„Olivere?“ vykřikl Chris nevěřícím hlasem.

Jeho malý, pitomý bratr tam byl taky. Točil se ve vířící vodě. Co se to dělo?

Narazily do nich vlny a vyvrhly je na břeh. Christopher dopadl do bláta a zalapal po dechu. Kolem se stroboskopicky blýskalo.

Když Chris vzhlédl, viděl, odkud to světlo vychází. Na břehu řeky stály dva portály. Oba rezavé a rozpadající se. Elektricky blikotaly.

Světlo se rytmicky rozsvěcelo a zhasínalo. Chris se snažil vstát. Viděl Olivera skoro na dosah ruky. I on se snažil vstát.

Míří k portálu, uvědomil si Christopher.

Nesměl ztrácet čas. Stále ještě vleže na břehu natáhl ruku směrem k Oliverovi. Podařilo se mu bratra zachytit za kotník.

Oliver byl ale jako červ. Zmítal se v bahně, jeho kotník byl celý kluzký od kalu a říční vody.

I přes Chrisovu sílu se Oliverovi podařilo vytrhnout z jeho sevření. Během okamžiku prošel portálem. Ten se zavřel, jeho světlo vyhaslo a Chris byl znovu v temnotě.

Zalapal po dechu. Náhle seděl a zmateně se rozhlížel.

Přímo před ním se objevil Madeleinin obličej.

„Jsi v pořádku, Chrisi?“ zeptala se.

Chris těžce polkl a uvědomil si, že se mu to vše jen zdálo. Byla to noční můra. Jeho mozek mu přehrál ten příšerný okamžik, kdy selhal a nezabil Olivera. Byl teď ještě odhodlanější, splnit úkol, než dřív. Nehodlal dopustit, aby se to opakovalo.

Rozhlédl se a všiml si Nataši s Malcolmem. Stáli opodál a snažili se očistit.

„Co se stalo?“ zeptal se Christopher Madeleine.

„Prošli jsme portálem,“ vysvětlila. „Nejspíš jsi usnul.“

Malcolm si posměšně odfrkl. Jako kdyby prospat cestu portálem bylo známkou nevychovanosti nebo co.

„Jak jsem mohl usnout v portále?“ nechápal Chris a snažil se uhladit si vlasy.

Už dřív portálem cestoval. Nebyly to zrovna příjemné cesty. Obvykle měl pocit, jako by se celé jeho tělo rozpadlo na atomy a pak se zase složilo. Musel být opravdu vyčerpaný, když poslední cestu prospal! Další důkaz toho, jak tvrdý byl výcvik plukovníka Kaina.

Nepříjemný pocit z noční můry pomalu vyprchával. Chris se znovu rozhlédl.

„Kde to tedy jsme?“ zeptal se Madeleine.

„Myslím, že v Římě. Zhruba v 16. století.“

„Aha,“ zabručel Chris. Cesta do 17. století nebyla nic příjemného a předpokládal, že cesta do 16. století nebude o nic lepší.“

Nataša s Malcolmem se došourali blíž.

„Tak, co teď?“ zeptala se Nataša Chris.

Chris nechtěl ztrácet čas. Vyskočil na nohy a potěšeně si zamnul ruce.

„Teď najdeme Olivera,“ řekl a ďábelsky se přitom zakřenil na zbývající děti. „A cestou naděláme trochu nepořádku.“

Kapitola devátá

Oliver seděl u stolu naproti ředitelce Morettiové. V Římské škole vidoucích bylo chladno a Oliver se kvůli tomu cítil ještě napjatěji. Viděl, že má na pažích husí kůže.

Nejvíce obav ale vyvolával podivně vypadající bronzový instrument na stole. Vypadal jako detektor lži. Jako nějaká jeho primitivní verze z měděných drátů a leštěného kovu. Rozhodně nevypadal jako něco ze 16. století – materiály a použité slitiny totiž ještě nebyly vynalezeny – takže Oliver předpokládal, že jde o technologii vidoucích z budoucnosti.

„Prosím, uvolni se, Oliver,“ zaslechl hlas ředitelky Morettiové. „Rituál bude obtížný, to ano. Ale věřím, že nebude bolestivý.“

Pozvedla dvě sondy, které mu upevnila na spánky. Oliver se snažil zklidnit tím, že myslel na spací kapsle ve Škole pro Vidoucí. I tam fungovaly spánkové sondy. Takže to nebylo nic zvláštního, že?

Když si sondy přitiskl, zatnul zuby. Nešlo o bolest, té se tolik nebál. Šlo o čas, který tímhle vším trávil. Každý okamžik, který tu seděl, byl okamžikem, kdy se Ester blížila ke smrti. A protože David stál po jeho pravém boku, viděl Oliver na přesýpací hodiny v žezle i na ubývající množství písku v nich.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.